I . NATURĂ UMANĂ... SAU NATURĂ ANIMALICĂ?

Omraam Mikhael Aivanhov

Fiecare ființă omenească care vine pe lume aduce cu ea vechi porniri moştenite dintr-un trecut foarte îndepărtat, când avea multe trăsături comune cu animalele, aceste trăsături fiind înregistrate în ea pe vecie. Nimeni nu s-a putut descătuşa şi nu s-a putut elibera de acest trecut. Diferența dintre ființe constă tocmai în faptul ca, anumiți oameni luminați de scânteia Ştiinței Inițiatice ştiu să- şi domine pornirile animalice, în timp ce alții, care au fost privați de această lumină sau nu au acceptat-o, nu pot face altfel decât să-şi manifeste pornirile inferioare. Este normal, natural, pentru ei Ştiința Inițiatică este ceva anormal şi împotriva naturii, în tirnp ce, în fața lumii divine tocmai Ştiința Inițiatică este cea firească.

Iată un subiect fața de care majoritatea oamenilor este lipsită de lumină: ceea ce este natural şi ceea ce nu este. Oamenii vorbesc despre faptul că urmează natura, că o imită, că se supun legilor ei şi acest lucru este pozitiv, dar despre ce natură este vorba?. Nu există o singură natură, ci două: cea inferioară şi cea superioară. Mulți dintre acei care „se supun naturii" (aşa cum singuri o afirmă), se opun, în realitate, naturii superioare, în timp ce aceia care s-au hotărât să lase cale liberă naturii divine în ei, se străduiesc să limiteze natura animalică. O mare confuzie zace în mintea oamenilor, de aceea este necesar ca ei să devină conştienți de existența unei naturi superioare înlăuntrul lor, natură ce are manifestări contrare celei pe care ei o numesc „natură umană", şi care nu este în realitate decât natura lor inferioară moştenită din regnul animal. De câte ori nu am auzit, pentru a justifica anumite slăbiciuni, exclamații de genul: „Este omeneşte!". Ei bine, în realitate, dacă judecăm limpede acest „este omeneşte", aceasta înseamnă pur şi simplu: este primitiv, animalic!. Nu este scris nicăieri că omul trebuie să se lase în voia acestor slăbiciuni.

Să lăsăm animalele acolo unde se află.. Din moment ce singura lor problemă este supraviețuirea, ele trebuie să mănânce, să se adăpostească, să se înmulțească, să se apere... De aceea, natura le-a înzestrat cu instincte în fața cărora ele se supun, şi pe care le numim instincte de conservare, de procreare, de agresivitate... deci, este normal, firesc ca ele să fie egoiste, crude, temătoare... Dar lucrurile stau altfel în privința oamenilor: Inteligența Cosmică le-a dat înțelepciune, alte calități şi virtuți ce le permit să-şi depăşească instinctele; chiar dacă ei posedă, în ființa lor, natura animalică, ei mai au şi o altă natură pe care trebuie să o dezvolte. Bineînțeles, eu nu spun că este uşor să o facă de azi pe mâine. Natura animalică este încă atât de aproape, cu instinctele şi lăcomiile sale.

Dacă veți analiza, veți constata cu uşurință că există în voi anumite tendințe înrădăcinate în profunzimea ființei, pe care nimeni şi nimic nu le pot smulge, în timp ce, celelalte tendințe trebuie mereu încurajate prin sfaturi, prin lecturi, prin rugăciune, altminteri ele riscă să dispară complet. De exemplu, când este vorba despre foame, sete, somn, de nevoia de avea anumite lucruri, de a gusta anumite plăceri, nu este nevoie de prezența cuiva care să vi le amintească, totul este atât de bine implantat încât, chiar şi dacă nu doriți, nu vă veți putea despărți de ele. Dar atunci când este cazul să judecați, să fiți înțelepți, prevăzători sau să posedați calități ce probează dezinteresul sau generozitatea, trebuie să fiți mereu încurajați. Deci, există ceva în om care stă acolo , solid , bine înfipt pe picioarele sale, fără riscul de a cădea, şi altceva, ceva mult mai slab, care trebuie ocrotit, da, căci de-a lungul secolelor şi milenilor, în timpul reîncarnărilor , natura instinctivă a omului a avut tot timpul să se dezvolte şi să se întărească , în timp ce inteligența, judecata , înțelepciunea sunt apariții recente.

În realitate, inteligența, înțelepciunea, sunt anterioare tuturor celorlalte manifestări, dar cum ele se găsesc departe de om, acestea trebuie să parcurgă un drum lung ca să se poată manifesta în el. Înțelepciunea este anterioară creației lumii. Biblia ne spune: „Eu sunt înțelepciunea, iar Veşnicia m-a zămislit pe mine în primul rând, eu exist de o veşnicie, de la începuturi, dinainte de facerea pământului, eu eram lângă Ea, ajutându-o zi de zi". Deci,

înțelepciunea a apărut prima, dar instalarea ei în om nu durează de multă vreme, de aceea ea este încă fragilă, în timp ce instinctul zace foarte bine înrădăcinat.

Nu trebuie să ne mirăm că trăim în lume şi îi suportăm influențele. În realitate nu este vorba despre influențe , ci de propria voastră natură instinctivă , preistorică , care se trezeşte şi se lasă antrenată în manifestări cu care simte că se află în afinitate , fără ca rațiunea să se poată pronunța. Ca să vă justificați, veți spune: „Am suportat influențe nefaste şi am făcut tâmpenii!." Nu, aveți ceva în voi care vă împinge să urmați aceste influențe şi este normal... Toți oamenii îşi poartă în sinea lor propriul trecut animalic: unii posedă viclenia, alții sunt dominați de cruzime sau senzualitate... Acum, se pune problema ca să lucrați pentru dezvoltarea inteligenței voastre, care trebuie să devină destul de solidă în voi, rezistând atacurilor acestei naturi instinctive. Aceasta este problema pe care, o avem cu toții: aceea de a învăța sa nu capitulăm mereu în fața naturii noastre inferioare.

Evident, această natură este puternică dar, nu datorita puterii şi stabilității ei trebuie să depunem armele. Ea este puternică numai datorită faptului că a avut mult timp să se fixeze. Vă mai spuneam că ea este atât de egoistă, rea, crudă chiar, deoarece s-a dezvoltat în condiții foarte grele. Priviți numai animalele, cu tot ceea ce au de înfruntat în lupta pentru supraviețuire, pentru procurarea hranei sau a adăpostului, pentru păstrarea lor... Cum vreți voi ca aceasta natură, care s~a dezvoltat în asemenea condiții, să fie acum dulce, bună, miloasă?. Nu, ea se arată egoistă, cruciâ, ranchiunoasa, şi în manifestările ei acest fapt se observă clar.

Natura inferioară a avui dreptul de a avea un loc în fața soarelui şi şi-a îndeplinit perfect această sarcina, dar ea nu reprezintă ultima etapă a dezvoltării umane, căci acum este rândul inteligenței, rațiunii, şi înțelepciunii să-şi spună cuvântul.

Să luăm cazul fricii , care este un instinct foarte puternic în lumea animalelor. Natura le-a înzestrat pe animale cu aceasta, tocmai ca să le facă conştiente de existența pericolului şi să le facă să se apere. Deci, frica le este cel mai bun ghid: prin ea, ele se salvează şi se instruiesc. Toate ființele trebuie să înceapă prin a fi temătoare. Mai târziu, într-un stadiu mai avansat al evoluției lor, Inteligența Cosmică intervine şi le eliberează de această piedică, înlocuind temerea prin inteligență ; este mai bine să ştii, să cunoşti, să înțelegi, decât să fii fricos şi să rămâi neştiutor. Este normal ca frica să domine animalele, căci neavând inteligență, ele se vor salva astfel de pericol ; dar, dacă omul care posedă acest element nou, acest factor de progres - inteligența -rămâne, încă, la stadiul temerii animalice, el nu va mai evolua, fiindcă acest fapt nu mai stă în firea lucrurilor.

Deci, putem enunța această lege: ceea ce natura a plănuit şi a aprobat la un anumit moment dat, nu mai poate fi făcut la un altul. Aşa se întâmplă cu multe lucruri în viață: muncim, cu toate puterile, ca să obținem anumite lucruri, apoi ne străduim din răsputeri să ne despărțim de ele!, înțelepciunea înseamnă să ştii cât timp le poți păstra şi când trebuie să te desparți de ele. Acest exemplu al fricii trebuie să vă facă să cugetați: omul trebuie să se descătuşeze de frică .

Iată un alt exemplu: un băiat este atras de o fată şi simte nevoia să o îmbrățişeze: este normal şi firesc. Da, dar dacă el va urma mereu acest instinct, oare ce se va petrece cu el?. Va rămâne de-a pururea un animal. Atunci, o altă natură intervine şi îi spune: „Este în folosul tău să te stăpâneşti, să te domini, să te controlezi" şi evident, se poate spune că ne găsim în cazul unei naturi nefireşti... Altul are nevoie de bunurile vecinului său: natura îl împinge să le ia, căci aceasta este situația, el are nevoie şi gata!... Dar dacă natura superioară apare, ea îi va spune: „Nu lua ceea ce nu-ți aparține, nu ai acest drept, altminteri vei plăti"... Iată deja inteligența, dreptatea, morala.

Toți oamenii îşi urmează natura dar, problema este să ştim dacă este vorba despre natura animalică sau despre natura divină. Din nefericire, majoritatea oamenilor este ataşată, cu o fidelitate absolută, de natura animalică. Da, oamenii sunt fideli, sinceri, convinşi că ea este calea de urmat, şi în ziua când încercăm să îi convingem că există în ei

o altă natură pe care o pot dezvolta, viața le devine deodată extrem de complicată!. Dar, trebuie să o facem: locuința pe care strămoşii noştri au muncit să o construiască a fost minunată vreme de secole, dar vine şi vremea când ea se şubrezeşte şi stă să cadă; trebuie să o demolăm şi să construim una nouă în locul ei. Da, o construcție a putut fi minunata în anumite condiții, dar odată cu schimbarea lor, lucrurile stau altfel Poate s-ar mai putea recupera câte ceva pentru noua construcție, câteva grinzi sau cărămizi, dar ea trebuie demolată.

Iisus a spus: „Daca nu muriți, nu veți trăi". Da, trebuie să murim ca să putem trăi: să murim în fața naturii noastre inferioare, renăscând în fața naturii superioare, asemenea grăunței ce moare în pământ, ca să poată încolți mai târziu. Dacă nu moare, adică dacă ar sta la nesfârşit într-un grânar, grăunța noastră nu va rodi, căci stagnarea este o altă formă de moarte. Iar noi vom păți la fel, dacă vom rămâne cu vechile mentalități: nu vom fi niciodată vii. Trebuie să murim în fața vechilor forme, preluând altele noi, minunate, şi astfel vom supraviețui!- Doar nu vă puteți închipui că Hristos ne-a dorit moartea?. Nu, „Dacă nu muriți" înseamnă dacă nu schimbați formele, vechile obiceiuri, felul de a gândi. Nu, acela care a rostit cuvintele: „Eu sunt învierea şi viața", nu ne dorea moartea, El vroia să devenim vii , asemenea lui*... De aceea, nu ne mai rămâne decât un singur drum : să murim pentru natura inferioară şi să ne naştem pentru natura divină.

II. NATURA INFERIOARĂ, O REFLECTARE INVERSĂ A NATURII SUPERIOARE

De mii de ani oamenii încearcă sa studieze, în vederea cunoa;terii structurii vieții lor psihice, adoptând numeroase sisteme de clasificare. Unii au adoptat cifra 2 (spiritul şi materia, masculinul şi femininul, pozitivul şi negativul, cerul şi pământul, binele şi râul). Alții au adoptat cifra 3 (gândire, sentiment, voință, ceea ce ar corespunde, de altfel, diviziunii teologiei creştine: spirit, suflet, corp). Alchimiştii împart omul în 4, corespunzător celor patru elemente: pământ, apă, aer, foc. Astrologii îl împart în 12, după cele 12 constelații. Hinduşii şi teozofii îl împart în 7: corp fizic, eteric, astral, mental, cauzal, budic, atmic. Cabaliştii îl împart în 3, în 4, în 9 sau chiar în 10... În sfârşit, pentru unii omul constituie o unitate indivizibilă. Oricare ar fi punctul de vedere adoptat, el se găseşte mereu în adevăr, evident acest lucru depinzând de discenământul nostru.

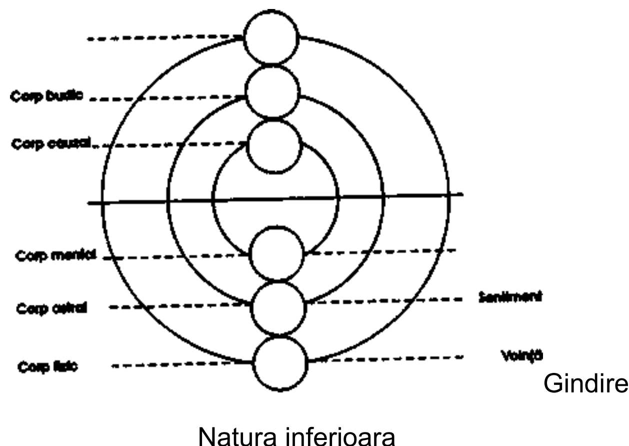
Pentru a simplifica lucrurile, vom spune că ființa omenească este o unitate perfectă, dar polarizată, adică ea se manifestă îrn cele doua direcții , sub două naturi: natura inferioară şi natura superioară, care au aceeaşi capacitate de a gândi, de a simți şi de a acționa, dar în doua regiuni diferite. Eu am numit aceste doua naturi: personalitatea şi individualitatea..

Ceea ce trebuie să înțelegem, la început, este fāptui ca, dacă natura, inferioară se opune naturii superioare, prima are

totuşi originile sale în înalt, în Spirit La baza tuturor lucrurilor stă Spiritul, iată un adevăr pe care trebuie sa îl purtați veşnic în voi. Dar atunci când spiritul a dorit să-şi facă simțită prezența, el a. trebui! sa conceapă vehicule adaptate regiunilor din ce in ce mai dense ale materiei, în care a trebuit să coboare. Aceste vehicule au fost denumite corpuri. Ele sunt, de la cel mai subtil până la cel mai rudimentar, corpurile atmic,budic,cauzal, care corespund naturii noastre superioare, individualității ; apoi corpurile mental , astral şi fizic care corespund naturii noastre inferioare, personalității. Corpurile fizic, astral (sau corpul sentimentelor) şi mental (sau corpul gândirii) reproduc la un nivel inferior corpurile atrmic, budic şi cauzal.

Natura superioara

Corp atmic

Gindire

Natura inferioara

Veți spune: „Dar dacă personalitatea este o reflectare a individualității, cum se face că ea este atât de limitată, slabă şi oarbă, supusă greşelilor?". Vă voi răspunde că fiecare dintre voi posedă această individualitate care este de esență divină; ea locuieşte în regiunile celeste unde se bucură de cea mai mare libertate, de cea mai mare lumină, trăind în fericire şi pace, posedând toate puterile, dar nu se poate exprima în regiunile mai dense ale materiei decât în măsura în care cele trei corpuri inferioare (personalitatea) îi permit. O persoană pe care aici o vedem slabă, neştiu-toare, răuvoitoare, este în acelaşi timp, în înalt, o entitate care posedă cunoaşterea, iubirea, pute-rea . Iată de ce găsim în aceeaşi ființă această limitare în jos şi această bogăție şi perfecțiune în înalt. Ştiința ezoterică ne explică că omul este o ființă de o mare bogăție şi complexitate, reprezentând mult mai mult decât latura sa fizică, palpabilă. Aceasta este marea diferență dintre Ştiința ezoterică şi ştiința oficială. Ştiința oficială spune: „îl cunoaştem bine pe om, îl putem clasifica, căci el este format din anumite celule, organe; am identificat în structura sa anumite substanțe chimice, dându-le nume. Acesta este cu adevărat omul, în întregimea sa" . În timp ce, Ştiința ezoterică arată că omul posedă alte corpuri decât cel fizic, explicându-le natura şi modul lor de funcționare.

Pentru moment, când individualitatea doreşte să se exprime prin regiunile dense şi groase ale personalităţi, ea nu o poate face la maximum. Vor trebui multe experiențe, exerciții, studii, timp de secole şi milenii, până când corpurile care formează personalitatea să ajungă să exprime calitățile şi virtuțiile individualității. Dar în ziua când ele se vor dezvolta, corpul mental va deveni atât de subtil şi pătrunzător încât va începe, în sfârşit, să înțeleagă înțelepciunea divină, corpul astral va putea hrăni sentimentele cele mai nobile şi dezinteresate, iar corpul fizic va avea toate posibilitățile de acțiune, nimic nemaiputându-i rezista.

Cum nu există o adevărată separație între cele două naturi, individualitatea caută mereu să influențeze personalitatea în sensul cel bun, dar personalitatea, dorind să fie liberă şi independentă, îşi face de cap, nu ascultă decât foarte rar de impulsurile venite din înalt. Deşi ea este hrănită, susținută de individualitate, personalitatea i se

opune până în momentul în care, datorită eforturilor depuse de de omul tenace şi sârguin-cios, individualitatea reuşeşte să se infiltreze în ea, ca să o controleze şi să o domine . În acel moment, personalitatea devine atât de supusă şi ascultătoare, încât ea devine identică cu individualitatea: aici găsim adevărata fuziune, adevărata căsătorie, adevărata iubire*. Iată ceea ce se numeşte în Ştiința ezoterică „a uni cele două capete". Unul dintre aceste capete este personalitatea care, la rândul ei este triplă, asemenea câinelui cu trei capete, Cerber, ce păzea intrarea în Infern; celălat capăt este individualitatea noastră, formată de asemenea dintr-o trinitate, materia noastră divină.

Această fuziune, unire, această mult dorită căsâttorie trebuie să se împlinească într-o zi... Dar când?. Este greu de spus, căci pentru fiecare dintre noi se va face diferit. Aşteptând, iată ceea ce trebuie să facă discipolul: în mijlocul peripețiilor şi frământărilor vieții, el trebuie să supună personalitatea în fața individualității, această voință divină situată deasupra lui, până când prima va deveni un instrument docil aflat la dispoziția sa. Acesta este scopul tuturor practicilor şi exercițiilor învățate în Şcolile Inițiatice.

Totul îşi află originea în Dumnezeu, iar natura noastră inferioara îşi are şi ea originea în Divinitate. Să presupunem că vă aflați în căutarea filonului de aur: găsiți minereul şi trebuie să ex-trageți metalul. Deşi sunt diferite, atât aurul cât şi minereul cu ganga sa au aceeaşi origine, căci întreaga materie are o singură origine. „Dar cum a reuşit bunul Dumnezeu, care se deosebeşte atât de mult de materie, să zămislească ceva atât de opac, de întunecat şi greu?", iată o întrebare ce vă macină. Eu vă pot explica printr-un simplu exemplu.

La creația lumii, Dumnezeu a procedat asemenea păianjenului care îşi țese pânza. Da, păianjenul ne arată cum Dumnezeu a creat lumea. Veți replica: „Cum poate fi păianjenul atât de savant?". Nu ştiu dacă el are diplome universitare, dar dacă îl observați cu atenție, dacă îi veți înțelege munca, veți ajunge la câteva concluzii filozofice formidabile! Priviți-l numai cum îşi țese pânza:găsim aici un întreg univers, o construcție geometrică , matemeatică, impecabilă. Cum o realizează? Mai întâi el secretă un lichid care, întărindu-se, formază unfir foarte fin, suplu, elastic şi în acest moment el începe construcția propriu-zisă.

Chiar şi melcii m-au instruit.Melcii posedă un corp moale, în timp ce cochilia lor este tare.La prima vedere, nu observăm nici o legătură între corpul melcului şi cochilia sa, şi totuşi tot el şi-a clădit casa prin secreție, iar aceasta se măreşte pe măsură ce melcul pătrunde în micile ei interstiții, prin corpul său eteric, îndepărtând particulele de materie.Melcul există separate de casa s a, dar el este acela care a clădit-o, mărind-o prin secrețiile sale.

Această imagine ne permite să înțelegem că Dumnezeu a zămislit lumea emanând o materie subtlă care a poi s-a solidificat.Veți replica:”Acestea sunt povesti de adormit copii!”Poate, dar într-o zi toți oamenii instruiți vor simți nevoia să le cunoască. În aparență, animalul însuşi şi cochilia sa nu sunt decât una şi aceiaşi materie, căci animalul însuşi , prin propria sa secreție , şi-a clădit casa…Veți fi uimiți când vă voi spune că acelaşi lucru se întâmplă cu individualitatea şi personalitatea: personalitatea este opacă, grea, rigidă, asemenea unei carapace, în timp ce individualitatea este uşoară, mişcătoare, vie. Deşi sunt diferite, ele au totuşi aceeaşi origine.

Eul nostru superior, individualitatea, şi-a construit un vehicol, personalitatea, aşa cum melcul îşi poartă în spinare casa sa: aici este casa, noastră, noi locuim în ea. Dar, ceea ce este primejdios este faptul că omul a fost învățat să se jidentifice cu carapacea sa şi nu cu spiritul, adică cu factorul formator cel mai puternic al său. De aceea, omul este slab, limitat, neputincios, supus greşelii.Corpul fizic nu este identic cu omul , el este numai un vehicol ,un instrument ,o casă efemeră : adevăratul om se identifică cu spiritul, cu spiritul atotputernic, nelimitat şi atotcunos-cător, de aceea omul nu va deveni cu adevărat puternic, luminat, nemuritor, divin, decât atunci când va reuşi să se identifice cu spiritul său. Deci, trebuie să ştiți că voi toți sunteți nişte divinități... Da, sunteți divinități şi trăiți într-o regiune înaltă, unde nu există nici limitare, nici întuneric, nici suferință sau tristețe, nici descurajare. Acolo vă găsiți împlinirea. Dar această viață ce o trăiți în înalt, nu o puteți nici simți, nici înțelege sau exprima, căci personalitatea nu vă permite acest lucru.

Ea este mărginită, întunecată, neadaptabilă, sau prost racordată, asemenea unui nou că trăiți un moment deosebit. Dar, din nou toate acestea dispar... Aşa este şi viața omului: o permanentă alternanță de lumină şi întuneric până în ziua în care, în sfârşit el va deveni expresia Divinității, trăind noua viață, renaşterea deplină.

Corpul astral, corpul dorințelor este centrul personalității, căci de aici pleacă toate sugestiile, impulsurile, ce ne influențează negativ. Corpul astral ne oferă elanul necesar, iar corpul mental face combinațiile şi aranjamentele ce oferă satisfacție primului. Iată ceea ce trebuie să înțelegeți. Dorințele noastre ne dictează comportamentul, iar intelectul, deşi le este superior, capabil să le oprească sau să li se impună, se pune în slujba lor. Acesta este adevărul!. Priviți:lumea întreagă îşi pune inteligența în slujba dorințelor ,a poftelor şi pasiunilor.Toată instruirea, cunoaştințele, bogăția culturală pe care omul le posedă, sunt puse în slujba întunericului, a ciudățeniilor venite „nu se ştie de unde", a tenebrelor şi adâncimilor învolburate. Oamenii cei mai pricepuți şi luminați sunt în slujba unor forțe şi impulsuri nefericite. Iată tristul adevăr, şi dacă nu mă credeți, nu aveți decât să verificați!.

Atunci când corpul astral se va găsi în slujba intelectului, sau mai bine spus, când intelectulva fi în serviciul sufletului şi spiritului, atunci va exista perfecțiune... Tocmai acesta este rolul rugăciunii; să supună corpurile fizic, astral, mental, adică trinitatea inferioara care gândeşte, simte şi acționează în mod egoist, trinității superioare care gândeşte, simte şi acționează, dar într-o manieră divină, în folosul lumii întregi. Iată cea mai bună rugăciune: să ceri ca individualitatea să pună stăpânire pe întreaga ta ființă. Atât timp cât personalitatea stă aici să se impună, chiar dacă individualitatea reuşeşte să se strecoare din când în când, oferindu-ne sfaturi sau aducându-ne binecuvântări, ea nu se poate menține, căci personalitatea păstrează puterea... . De aceea, nimic nu se leagă... Da, din când în când, individualitatea ne mai ajută, proiectând asupra noastră mici luminițe, inspirații ce ne copleşesc, dar acest lucru este trecător: imediat, ea se retrage, căci ființa omenească prefera să întrețină relații cu personalitatea sa.

Unii vor spune: „Ce prostii, ce neadevăruri, nu pot crede în aşa ceva", şi vor continua sa trăiască viața personalității. Să facă ce vor!, înti-o zi, ei vor vedea unde este adevărul, dar vor pierde destul timp!. Este mult mai bine să accepți din-tr-odată adevărul... Da, să-1 accepți şi să avansezi. Aceasta nu înseamnă că veți deveni o divinitate de azi pe mâine, nu... Veți cădea, vă veți descuraja, apoi vă veți recâştiga curajul... până când, în sfârşit, construcția divină, impersonală, conştiința individulității îşi va găsi locul şi va prinde rădăcini.

III ÎN CĂUTAREA ADEVĂRATEI NOASTRE IDENTITĂȚI

Cea mai mare greşeală a oamenilor constă în tendința de identificare cu propria lor personalitate. Atunci când spun: „Eu vreau... (bani, maşini, femei), eu sunt... (bolnav, sănătos), eu am... (această dorință, această plăcere)", oamenii cred cu adevărat că este vorba despre ei înşişi şi tocmai aici se înşeală. În realitate, personalitatea este aceea care are dorințe, care gândeşte, suferă, iar ei, care nu ştiu aceste lucruri, aleargă, se grăbesc pentru a-i satisface toate exigențele. Cum nu s-au analizat niciodată, ca să cunoască în profunzime adevărata natură a ființei umane, adică diferitele planuri în care ei evoluează, oamenii se identifică neîncetat cu personalitatea şi mai ales cu corpul lor fizic. Dar discipolul, el însuşi trebuie să ştie că înseamnă mai mult decât propriul său corp fizic şi că toate dorințele şi instinctele nu îl reprezintă pe el, ci numai o mică parte din el: numai având aceste cunoştințe, el poate avansa rapid pe drumul evoluției.

Yoga cunoaşterii de sine se numeşte în India Jnani-Yoga. Acela care practică Jnani Yoga vrea să se cunoască, să se regăsească. Deci, el începe prin a se regăsi: cine este, unde este. El vede că, şi atunci când îşi pierde un braț, îşi păstrează eul, continuâd să spună: eu, mie .. Deci, eul său nu este acel braț. Dar picioarele, stomacul etc... oare îi reprezintă eul?. Nu, el este ceva în plus. Apoi, el îşi studiază domeniul sentimentelor şi constată că sentimentele pe care le trăieşte nu îi aparțin: pentru că, el le poate observa, le poate analiza şi domina, deci el este în alt loc, mult mai sus. Acelaşi lucru este valabil şi pentru gânduri. Şi astfel, încet încet sfârşeşte prin a descoperi că acest eu pe care îl caută, acest eu care este deasupra lucrurilor, acest Eu superior este o parte a lui Dumnezeu însuşi, şi El este mare, imens, puternic, luminos, atotcunoscător...

După ani şi ani de disciplină şi practică spirituală (ceea ce nu este dat tuturor yoghinilor), ei fuzionează cu Eul superior. Cât despre acel mic eu, schimbător, vulnerabil, nesemnificativ, el nu îi aparținea, din moment ce putea să-l judece şi să renunțe, să-l arunce ca pe un ambalaj folosit, în timp ce „el" există în continuare!.

Să privim un alt aspect al problemei!. Copilul care vorbeşte despre el, se poate exprima: „eu"... „mie", adultul se schimbă, dar continuăsă spună „eu", bătrân fiind, da, el continuă să spună „eu". Acest „eu" este neschimbător. Copilul se schimbă continuu în timp ce acest „eu" rămâne neschimbat. Ce reprezintă acest „eu"?. Omul caută răspunsul şi constată că acesta nu este nici corpul fizic, nici sentimentele, pentru că ele se schimbă de-a lungul vieții, nici gândurile, pentru că şi gândurile şi ideile se schimbă. Acela care se analizează profund, sfârşeşte prin a descoperi că această ființă despre care spune mereu "eu", "mie" este în realitate o parte a lui Dumnezeu însuşi şi face toate eforturile pentru a se uni cu El. Şi astfel ajunge să înțeleagă că personaļitatea nu.este o realitate veşnică, ci o refleție trecătoare şi o parte din adevăratul eu, un miraj, o iluzie pe care hinduşii o numesc „maya".

Efectul cel mai păgubitor al acestei iluzii este acela de a-i antrena pe oameni pe calea izolării: ea îi smulge din Izvorul divin, care este pentru toți adevăratul Eu, făcându-i să trăiască într-o mulțime de mici euri separate, cu dorințe diferite, cu sentimente şi tendințe diferite. Deci, nu este vorba despre o lume, aşa cum cred unii, care ar fi o Maya, ci este personalitatea noastră, eul nostru inferior, pentru că el ne împinge să ne considerăm ca nişte ființe izolate de ceilalți şi de univers. Lumea nu este o Maya, ea este o realitate, materia este şi ea o realitate,la fel ca minciuna şi infernul. Iluzia este aceea de a crede ca suntem izolați de viața universală, de această Ființă unică care este peste tot, dar pe care nu o putem nici simți, nici înțelege, pentru că eul inferior ne împiedică să o facem.

Prima descoperire pe care o face acela care începe să se regăsească prin metodele meditației şi identificării este aceea că nu există o multitudine de ființe separate, ci o Ființă unică care lucrează prin intermediul tuturor ființelor, pe care le .însuflețeşte, manifestându-se prin intermediul lor, chiar şi fără ştirea acestora; da, o singură ființă conduce şi coordonează toate manifestările lor. Aceia care au înțeles acest adevăr nu se pot dezbina şi nici revolta :pentru ei lumea întreagă este o ființă colectivă.

Vă voi da un exemplu. Să presupunem ca pe masă aveți mai multe pahare diferite prin substanță, forme, dimensiuni şi culori, în toate, eu voi pune un singur parfum: paharele pot fi diferite, dar conținutul lor este acelaşi. Voi observa că toate aceste pahare rămân fixe, iar esența din ele se va evapora, râspândindu-se în jur. Ea este subtilă, eterica şi va produce în aer o fuziune: parfumul fiecărui pahar se amestecă cu cel al paharelor vecine, toate regăsindu-se în înalt, unde formează o unitate indivizibilă.

Această imagine ne poate înlesni înțelegerea modului în care unii se lasă antrenați de personalitate, nevăzând decât izolarea, trăind în iluzii. Dacă acceptă iluzia, ei se vor înşela mereu asupra realității lucrurilor, adoptând o filozofie materialistă, mincinoasă, sau mai corect spus. o filozofie adevărată în privința materiei, a formei, a învelişului, dar falsă în privința conținutului, adică a sufletului, a spiritului, a gândurilor şi sentimentelor, unde totul se contopeşte formând o unitate.

Imaginați-vă acum câteva persoane care se simpatizează, se iubesc reciproc şi se găsesc adunate în jurul unei mese. În aparență, ele sunt separate: din punct de vedere materialist, în plan fizic, ele sunt creaturi distincte. Dar acesta este un punct de vedere limitat, căci între ele circulă curenți şi se produc schimburi, fuziuni, forțe şi energii; datorită faptului că se iubesc într-un anumit plan, ele formează un întreg. Indiferent dacă este vorba despre pahare sau despre corpul fizic, suntem obligați, mai mult sau mai puțin, să ținem cont de formă, de contururi, de limite, dar când ne ocupăm de parfum, de viața subtilă a ființelor, nu mai există nici contururi, nici limite. Nu veți mai putea spune: „Iată, acestea sunt limitele parfumului sau ale vieții, iată unde se opresc!. Este imposibil, pentru că tot ce este mobil, viu, strălucitor nu are limite.

De exemplu, pe mine mă puteți desena, îmi conturați profilul, fața, corpul, dar ceea ce desenați mă reprezintă oare pe mine?. Oare „eu" am contururi?. Nu, eu nu sunt corpul fizic, sunt aceea ființă care gândeşte, simte, acționează şi s-ar putea să fiu mult mai mare decât corpul pe care-l vedeți... Acest fapt este valabil şi în cazul vostru.

Şi soarele... El se află pe cer, are o formă, o dimensiune determinată... Şi totuşi, cum se poate ca de la aceea distanță să reuşească să ne atingă?. Este sus, foarte departe, dar ajunge până la noi. înseamnă că reuşeşte să se dilate într-atât încât ne poate atinge. Ei bine, dacă soarele este capabil să facă acest lucru , atunci şi noi putem să-l facem: da, trimițând de-a lungul spațiului razele noastre caresuht, de fapt, gândurile noastre. Atunci când vă trimiteți gândurile undeva, deşi sunteți la mii de kilometri, puteți atinge acel ceva.

Gândul nu reprezintă altceva decât emanații şi proiecții asemănătoare chintesenței pe care soarele nu încetează să o trimită aici pe pământ, şi la mii de ani lumină, în întreg universul. Razele soarelui reprezintă sufletul său, pe care-l proiectează în spațiul infinit, ele sunt gândurile sale, gânduri ce îl reprezintă.

Haideți să privim planetele... Sau să privim pământul: partea sa lichidă este mult mai întinsă decât cea solidă; partea gazoasă, atmosfera, este mult mai vastă decât cea lichidă, iar partea eterică se întinde mult mai departe, dincolo de soare. Cum această observație este valabilă şi pentru Mercur, Jupiter, Venus... putem concluziona că toate planetele se ating, se impregnează, se întrepătrund, formând o unitate. În exterior, ele sunt separate şi îndepărtate unele de altele, dar în interior (adică în partea subtilă) se contopesc. Iar noi, asemenea planetelor, ne atingem prin gânduri, prin emanații... Iată adevărata ştiință, adevărata filozofie.

Omul care se identifică cu natura sa superioară, reuşeşte să se regăsească, să se „cunoască", adică să devină conştient de el ca parte a Divinității Însăşi. Stă scris în Biblie: „Sunteți dumnezei". Da, oamenii sunt nişte dumnezei şi dacă, din păcate, se aseamănă deseori animalelor care se ucid şi se sfâşie între ele, acest fapt este datorat diminuării nivelului lor de conştiință, nivel ce se situează în personalitate, adică îhtr-o regiune unde se simt limitați, reduşi la tăcere.

În realitate, noi constituim un întreg. De aceea, în momentul în care ai hotărât să faci rău cuiva, trebuie să te

gândeşti şi să-ți spui că îți faci ție un rău, pentru că tu trăieşti în aceea ființă, aşa cum şi aceasta trăieşte în tine. Iată începutul unei adevărate morale: să înțelegi că răul făcut altora, ți-l faci, în realitate, ție. Oare câți oameni au verificat faptul că, atunci când o ființă dragă suferă sau primeşte lovituri, este ca şi când ei înşişi ar primi loviturile, iar dacă aceasta este fericită, se bucură sau biruieşte, acea fericire li se transmite şi lor. Lucrurile stau aşa numai dacă filozofia unității, a iubirii, a universalității, pătrunde în ființa umană, adică filozofia adevăratei cunoaşteri de sineDacă nu, ne vom bucura când i se întâmplă ceva rău vecinului, ah da, din păcate suntem fericiți, încântați, când se întâmplă o ne-norocire celorlalți!

Personalitatea este aceea care menține oamenii în această stare de conştiință interioară, fără ca ei să-şi dea seama, tocmai pentru faptul că aceştia se identifică cu ea, în loc să se identifice cu natura superioară. Bineînțeles, este greu să învingi anumite instincte, anumite dorințe, dar ar trebui, cel puțin, să ajungem să fim conştienți că nu eul nostru este aceia care are aceste dorințe. Detaşându-vă astfel de personalitatea voastră, o vlăguiți, şi vă va fi mult mai uşor să stabiliți o legătură cu natura voastră superioară, identifi-cându-vă astfel cu aceasta.

Cum au putut oare oamenii să-şi piardă lumina, până într-atât încât au făcut abstracție de acest „conținut", de această chintesență, de acest suflet pe care îl avem toți, nesocotind ceea ce este viu, intens, subtil, oprindu-se numai, asupra ceea ce este material, inert?. Ei trebuie să înțeleagă că nimic nu este mai periculos decât concentrarea asupra materiei, identificarea cu ea, împotmolirea şi imobilizarea lăsându-i la bunul plac al duşmanilor. Trebuie să ştim să ne mişcăm, să schimbăm locul, sau chiar să ne luăm zborul ca păsările, căci atunci reuşim să scăpăm nemaifiind la bunul plac al împrejurărilor. Toate ființele care ştiu să se mişte, fiind vii, mobile, subtile, sunt de nevăzut; nu ajungem să le prindem, ele scapă mereu, se înălța... plutesc. Veți spune: „Da, dar există mereu corpul fizic!". Este adevărat, el este greoi, material, expus pericolelor. Dar sufletul... . haideți, încercați să simțiți sufletul unui om, spiritul lui, conştiința sa!Ceva din om este deasupra tuturor condițiilor şi a circumstanțelor. Putem pune stăpânire pe pahar, dar şi nu pe parfumul ce pluteşte în aer..

Acela care coboară foarte jos în materie, se va găsi la bunul plac al altora ce vor dispune de el.Aceasta se întâmplă cu majoritatea oamenilor: unii se folosesc de ei, îi plasează într-un loc, îi împing dintr-o parte în alta, îi înlătura, îi alungă, îi închid sau îi omoară.De aceea , iată concluzia mea: pentru adeveni capabili să depăşim greutățile, nu vă lăsați dărâmați de nimic, de nici un necaz, de nici o tragedie:trebuie să plutim deasupra evenimentelor, trebuie să urcăm mereu şi mai ales trebuie să nu ne materializăm, în acel moment, tulburările, necazurile, pierderile, nu ne vor atinge, vom fi deasupra lor, foarte departe, în înalt.

Pentru a ajunge la această stare de conştiință sublimă, trebuie deseori să meditați asupra formulei să o pronunțați. „Eu sunt El"şi să o pronunțați. “Eu sunt El”, adică numai el există, eu nu exist, nu sunt decât o reflectare, o umbră. Omul nu există separat de Creator, el este parte din Dumnezeu; unicul care are o existență proprie. Dumnezeu singur există, iar noi suntem o proiecție a Lui. Deci, când spunem „Eu sunt El", înțelegem că nu existăm în afara Lui, suntem legați de El, ne apropiem de El, pentru a deveni într-o zi una cu El. De milioane de ani, istoria ne transmite mărturii despre creaturi care au reuşit să se identifice cu Dumnezeu, câştigând puterea, lumina, extazul. Atât timp cât omul nu cunoaşte adevărata natură, el se va identifica cu corpul său fizic, cu sentimentele şi gândurile sale, fără să ştie care este adevărata realitate, rămânând slab şi bolnav.

IV CUM SĂ DEPĂŞIM LIMITELE NATURII INFERIOARE

Toate slăbiciunile îşi au rădăcina în personalitate. De aceea, este inutil sa vă ocupați de propriile voastre slăbiciuni căci, pentru a corecta una singură, vă trebuie o viața întreagă şi chiar mai mult! Ceea ce ar trebui să vă preocupe este rădăcina personalității, ea fiind aceea care. le hrăneşte pe toate. Personalitatea se caracterizează prin egocentrism. Când se abandonează personalității , omul nu se ocupă decât de el, nu vede pe nimeni în jur, crezându-se buricul pământului: ar trebui ca întreaga lume să-i facă pe plac, să se învârtă
în jurul lui, să-l privească cu iubire, să-l întrebe mereu dacă nu are nevoie de ceva.

Priviți ce se întâmplă cu îndrăgostiții. Dacă băiatul nu i-a acordat nici o privire iubitei sale (sau invers), ea va fi furioasă: „Cum? Să-mi facă aşa ceva mie? Să nu-mi acorde nici o privire, să nu-mi spună nici un cuvânt, să nu vină să mă vadă!". Ea nici nu se gândeşte la el, la faptul ca poate este obosit sau chiar nu are timp de aşa ceva, şi iată cum încep reproşurile. Personalitatea, nu este deloc generoasă, nu are pic de milă, nimic. Ea trebuie să aibă totul, să absoarbă totul, şi cum este nesățioasă, nu numai că este ingrată, dar se simte jignită că nu i se oferă mai mult. Această nevoie de a primi stă la originea tuturor tendințelor dăunătoarei revolta, gelozia, cruzimea, răzbunarea.

Atât timp cât personalitatea ocupă un asemenea loc, omul va fi mereu tulburat, pentru că va exista întotdeauna cineva care nu îl va băga în seamă, nu se va învârti în jurul lui, refuzând să i se încline, sau să-l considere drept un as, un geniu, o divinitate... Toate necazurile omului sunt consecința faptului că el şi-a hrănit într-atât natura inferioară încât a transformat-o într-un munte care îi blochează intrarea în împărăția lui Dumnezeu.

Iisus a spus că i-ar fi mai uşor unei cămile să treacă prin urechile acului decât unui om bogat să intre în împărăția lui Dumnezeu. Imaginea aleasă de Iisus nu a fost explicată niciodată, şi de aceea eu am dorit să o înțeleg m-am distrat făcând cercetări. Da, iată care sunt distracțiile mele. Şi eu mă amuz!. Oamenii spun mereu: „Distracție plăcută", deci eu mă distrez, împlinind astfel dorința celor din jur. Deci, m-am amuzat spunând: „Să vedem, ce îi este caracteristic cămilei?". Şi am găsit că ea are o dimensiune mică a corpului astral, este cumpătată, traversează deşertul fără să mănânce şi să bea timp de mai multe zile. În timp ce, corpul astral al omluui om bogat este enorm, este umflat, pentru că doreşte să înghită întreaga lume. De aceea, el nu poate intra în împărăția Domnului, unde pătrund numai aceia care au ştiut să-şi înfrâneze poftele şi dorințele. Acesta este sensul vorbelor lui Iisus, altfel ar părea ciudat ca o cămilă, cu un asemenea corp, să treacă prin urechile acului, în timp ce un om bogat care poate fi foarte slab să nu reuşească să intre în împărăția lui Dumnezeu?.

Dacă personalitatea omului este atât de mărită, înseamnă că învățătura şi educația primită îl împing mereu să-şi dezvolte natura egoistă care s-a transformat într-o tumoară imensă ce îi invadează ființa: noi nu îl mai putem atinge, nu îi mai putem spune sau face nimic, fără să îi provoca reacții bolnăvicioase. Nu este normal, omul nostru trebuie să învețe să-şi dezvolte individualitatea pe care a cam uitat-o, şi să intre în pielea altora, spunându-şi: „Dacă prietenul meu nu a venit să-mi aducă asta sau cealaltă, înseamnă că este ocupat, obosit, bolnav... „ şi în loc să se înfurie mormăind idei răzbunătoare, să rămână calm şi înțelegător.

Dacă Inițiații sau înțelepții i-ar fi educat pe oameni, ei le-ar fi dat metodele necesare dezvoltării superioare, a

individualităţii, care este generoasă, dezinteresată, impersonală. În zilele noastre nu ne mai educăm copiii, ne mulţumim numai să-i instruim, dezvoltându-le astfel personalitatea. Deci, fiecare se poartă ca şi cum ar fi singur pe pământ, crezându-se centrul universului şi dorind ca lumea întreagă să fie la dispoziţia sa. Cum aţi vrea ca oamenii cu o asemenea mentalitate să continue să trăiască împreună? Nu există decât contestaţii, revolte, certuri din cauza acestei dezvoltări exclusive a personalităţii. Iar vina o poartă şcolile şi universităţile care au orientat instrucţia într-o direcţie greşită. Dacă eu aş fi avut responsabilităţi în domeniul educaţiei, aş fi dat o altă orientare instrucţiei copiilor şi a tineretului, şi totul s-ar fi schimbat... După câţiva ani, bineînţeles, dar totul s-ar fi schimbat.

Vă voi da un exemplu de comportament obişnuit al oamenilor; poate puţin exagerat, forţat, dar care reflectă bine mentalitatea celor mai mulţi dintre ei. Deci, iată un cuplu, bărbat şi femeie, şi haideţi să vedem ce se întâmplă cu ei. Dimineaţa, soţul pleacă la serviciu: „La revedere dragă.... La revedere dragă..." Se îmbrăţişează, gândindu-se la altceva. De îndată ce uşa s-aînchis, femeia începe să-şi spună: „Ce prostie am făcut, măritându-mă cu el!. Este un ratat, un incapabil, un neîndemânatic... în timp ce vecinul, ei da, este cineva: este suficient să îi vezi ultima maşină cumpărată, bijuteriile oferite soţiei. Ah, ce nenorocire!" Şi se vaită, înjurând: „Nu mai pot suporta o asemenea situaţie. Când idiotul se va întoarce diseară acasă, va vedea el, îi voi spune tot ce gândesc!". Astfel, ea se pregăteşte pentru acest lucru: întreaga zi se montează, se otrăveşte... .

Acum să vedem ce face soţul, la rândul lui: „Ah această... . (nu vă voi spune cuvântul), de ce am făcut prostia să mă însor cu ea?. Este atât de obişnuită, de proastă!. Nu-şi doreşte decât să se plimbe prin magazine cu micuţul ei câine, sau să se îndoape în cofetării cu prietenele ei, iar eu muncesc aici, în praf şi zgomot, ca să fac rost de banii pe care să-i cheltuiască pe prostii. Acest lucru nu mai poate dura, va vedea ea: când voi ajunge diseară acasă, îi voi spune tot ce gândesc!" Deci, întreaga zi, amândoi bombăne... şi când se întâlnesc, se sfâşăie, pentru ca în ziua următoare să o ia de ia început.

Iată cum ar trebui să se petreacă, de fapt, lucrurile. Dimineaţa, la despărţire, ei se îmbrăţişează cu tandreţe, şi când soţul este plecat, soţia îşi va spune: „Ah, săracul, când mă gândesc câte sacrificii face pentru mine!. Cum a putut să se căsătoarească cu mine, un om atât de nobil, de cinstit?. Şi mai ales câtă iubire!. Cum m-a îmbrăţişat! . Lucrează toată ziua, şi în condiţii grele!. Nu are nici un minut de odihnă... în timp ce eu sunt liberă, mă pot odihni, mă pot plimba. Ar trebui să îi pregătesc o masă bună pentru di-seară". Şi astfel, întreaga zi gândindu-se la el cu drag, ea este fericită... în timpul acesta, la rândul lui, soţul îşi spune: „Ah, de ce m-am căsătorit cu ea?. Este o victimă: întreaga zi lustruieşte, se ocupă de copii, îi îmbracă, îi spală, nu are deloc timp să se plimbe. Eu merg la cârciumă cu prietenii, discut cu ei, în timp ce ea săraca, rămâne singură acasă aşteptând copiii de la şcoală... Ah, într-adevăr, este o femeie deosebită pe care cerul mi-a dăruit-o!. Nu voi lăsa lucrurile să continue astfel". Şi ieşind de la serviciu, îi cumpără flori, un mic cadou, o surpriză, iar seara când se regăsesc, sunt fericiţi, se îmbrăţişează, gânguresc... Câtă iubire!.

În realitate, în cele două povestiri, cele două cupluri nu sunt mai bune unul în comparaţie cu celalalt, doar că în mintea lor au puncte de vedere diferite, un alt mod de a vedea lucrurile. Şi este atât de uşor de reparat acest lucru!. Pe tine însuţi nu te poţi schimba uşor, dar dacă îţi schimbi modul de a gândi, totul se schimbă. Şi acestea sunt personalitatea şi individualitatea: un punct de vedere.

Nu trebuie să ne ocupăm prea mult de exigenţele personalităţii şi chiar când avem motive să fim nemulţumiţi, trebuie să judecăm puţin, spunând: „Ascultă, dacă urc acum în maşina ta nu o să am decât neplăceri. Deci, tu trebuie să devii puţin mai înţelegător". Şi astfel, datorită acestei scurte conversaţii, personalitatea care este atât de umflată, se mai dezumflă puţin. Este foarte bine, căci ea nu trebuie să depăşească limitele, adică să ne dea sfaturi; ea este cea care trebuie sfătuită, şi nu invers. Dacă lucrurile nu se petrec aşa, nimic nu mai funcţionează. Dar cum nimeni nu are noţiuni clare despre acest subiect, totul funcţionează conform sfaturilor personalităţii. Acest lucru l-am văzut chiar şi la

oamenii cei mai citiți şi inteligenți, la savanți, toți se lasă conduşi, fără măcar să-şi dea seama, de propria lor personalitate. Ei cred că iau singuri deciziile. Nu, nu este adevărat, personalitatea este aceea, ea este ca o a doua piele lipită de om, nu omul hotărăşte. Omul este iridividualitatea, adică tot ceea ce este inteligență, înțelepciune, lumină, nemurire, putere. Ei da, acesta este omul!. Doar că el nu are încă obişnuința de a trăi în individualitate, de a se identifica cu ea. La nivelul individualității, el doarme, în timp ce ia nivelul personalității stă treaz, şi aceasta este o mare greşeală.

Atât timp cât vă identificați cu personalitatea, veți fi vulnerabili, pentru că ea vă va îndemna mereu să aveți pretenții imposibil de satisfăcut. Fiecare are problemele şi greutățile lui, iar voi, aşteptând mereu ajutor şi înțelegere, veți fi veşnic nefericiți. Cineva va fi poate lângă voi, un moment, dar apoi va pleca. De aceea, vă spun: dacă aşteptați mereu să fiți căutați, apreciați, iubiți, veți suferi pentru că vă bazați pe lucruri nesigure. Un moment poate că veți fi iubiți, dar în momentul următor nu puteți şti ce se poate întâmpla. Nu trebuie să contați pe iubirea altora. Ea poate veni, bineînțeles, chiar destul de des, şi dacă vine este minunat, dar nu trebuie să contați pe acest lucru. Vreți să fiți fericiți? Nu cereți să fiți iubiți, ci iubiți voi înşivă zi şi noapte şi veți fi neîncetat fericiți. Poate că într-o zi veți întâlni o iubire deosebită. Da, de ce nu? Poate să apară, dar nu o aşteptați. Iată cum am rezolvat eu problema:contez pe iubirea mea, vreau să iubesc, iar daca ceilalți nu doresc acelaşi lucru, este treaba lor, vor fi nefericiți, eu însă sunt fericit. Deci, problema este rezolvată. Iar dacă voi găsiți o soluție mai bună, veniți să mi-o spuneți.

M-am ocupat atât de mult de studiul personalității, încât astăzi ştiu totul despre ea: cum funcționează, cum se hrăneşte, cum râde, cum vorbeşte, cum sfătuieşte şi este într-adevăr formidabilă! Şi voi studiați aici: gesturile ei, limbajul ei, privirea, chiar şi culorile ei. Personalitatea nu a avut niciodată culori luminoase, nu străluceşte niciodată, cu excepția momentelor de efervescență sexuala. Atunci, ea se aprinde pentru o clipă, dar lumina nu durează prea mult, devine foarte repede ştearsă... Când este nemulțumită, vă arunca o privire neagră, dar ce neagră!. Veți şti imediat că personalitatea vă priveşte. Bineînțeles, ea este capabilă de mângâieri şi îmbrățişări, dar numai pentru a obține ceva pentru ea însăşi. Şi individualitatea poate mângâia şi îmbrățişa, dar vă oferă Cerul, poezia, muzica. Deci, amândouă vă îmbrățişează, dar între sărutările lor există o diferență pe care fără îndoială nu ați observat-o niciodată. Când cineva vă îmbrățişează, oare ştiți dacă este personalitatea sau individualitatea lui aceea care face acest lucra?,

Şi în acest caz vă pot da câteva repere. Când este vorba despre personalitatea cuiva care vă îmbrățişează, ea vă stoarce, vă epuizează ca o ventuză, ca o caracatiță. Ea este aceea care profită, iar voi cei care sunteți epuizați.. Rămâneți demagnetizați,căci ea v-a luat totul . În timp ce, dacă este vorba despre individualitatea lui, ziie întregi vă veți simți dilatați., îmbogățiți. Iată încă o nouă lumină. Când personalitatea este aceea care va îmbrățişează, ea vă ia totul şi vă ia fără să se gândească în ce stare vă lasă. Ea nu dă doi bani pe voi. Ea doreşte numai să fie satisfăcută. în timp ce, individualitatea doreşte atât de mult să vă dăruiască din tot sufletul, încât zile în şir vă veți simți copleşiți, înfrumusețați, îmbogățiți. Iată un lucru pe care bărbații şi femeile trebuie să-l învețe: dacă este vorba despre personalitate sau individualitate, în ceea ce ei numesc iubire.

Şi acest lucru nu este prea uşor, căci personalitatea este o campioană în tot felul de jonglerii, prinzându-vă în mrejele ei. Ea poate merge departe în frumusețe, muzică, dans. Este încântătoare, surprinzătoare în ceea ce poate exprima!. Dar, scopul ei, este să vă înghită. Ea ştie să danseze, vă poate privi cu iubire, ştie cum să vă vorbească, să vă linguşescă, să vă mângâie, este minunată, încântătoare , poetică, frumoasă!Da, dar sunteți prinşi în plasa ei şi sunteți mâncați. De ce este atât de frumoasă?. Pentru a vă cuceri mai uşor. Da, dar acest lucru nu-l cunoaşteți. Există poezie, muzică, parfumuri şi în individualitate, dar ea este diferită, nu doreşte să vă mănânce, să vă lege, ci să vă elibereze, să vă însuflețească, să vă înfrumusețeze, întreaga problema constă în scopul urmărit. Atât timp cât nu ştim

care este scopul, nu ne putem pronunța. Când un om dăruieşte bijuterii unei tinere fete, oare ea ştie de ce face el acest lucru?. Aparent, totul este formidabil, minunat... Dar scopul?. Scopul este să abuzeze cât rnai mult de ea. Personalitatea nu este proastă, este chiar învățată, într-atât încât poate face stelele să coboare, pentru a vă convinge că nu mai trebuie să faceți bine, că trebuie să încetați munca spirituală. Şi adesea reuşeşte să vă convingă, pentru că există savanți, artişti în personalitate, ea nu este singură. Există o întreagă lume care mişună în ea. Ei da, ea este foarte capabilă, bogată, dar trebuie dominată.

V SOARELE, SIMBOL AL NATURII DIVINE

Observați puțin viața oamenilor şi veți vedea că, indiferent de domeniul de activitate: social, politic, economic, personal, greutățile vin din faptul că oamenii, în majoritatea lor, se orientează mereu greşit. Normele lor, regulile, idealurile sunt acelea de a acumula mereu, adică de a lua. Scopul culturii şi al civilizației este aceia de a lua. Oriunde am merge, dorim să luăm ceva. Studiem, muncim, ne căsătorim, ne întâlnim doar pentru a lua, gândul ne este mereu orientat în această direcție. De aceea,oamenii nu mai iradiază nici lumină, nici căldură, nici viață: s-au obişnuit doar să ia. Chiar în iubire, bărbatul şi femeia se caută gândindu-se fiecare cum să ia.

Această tendință de acaparare este caracteristica cea mai importantă a personalității. Şi, aşa cum v-am spus deja, personalitatea este o trinitate inversată în raport cu individualitatea, din moment ce se compune din trei facultăți: înțelegere, iubire şi dorință, dar în modul lor inferior de manifestare. Dacă acestea întâlnesc în calea lor foițe ce ar putea deveni obstacole în realizarea tendințelor lor egoiste, îşi mobilizează toate resursele intelectuale, afective şi voluntare, pentru a le învinge şi a-şi atinge scopul.

Dimpotrivă, natura superioară doreşte să lumineze, să însuflețească, să strălucească... Ea vrea să dăruiască, să ajute, să susțină.. . Ea nu se gândeşte decât să protejeze, să-şi manifeste generozitatea, abnegația. Iată de ce ea nu reține ceea ce posedă şi nu este iritată dacă cineva vine şi îi ia bogățiile ,din contră, ea este fericită să vadă că datorită ei, alții se hrănesc, îşi potolesc setea, se luminează. Şi cum individualitatea este tot o trinitate în care se manifestă inteligența, inima şi voința, putem spune că inteligența are ca scop să lumineze, inima să încălzească, iar voința să însuflețească şi să elibereze întreaga ființă.

O calitate formidabilă a naturii superioare este aceea de a da. De altfel, virtuțiile nu sunt altceva decât strălucire, o proiecție a centrului către periferie, o nevoie de a smulge, de a sacrifica ceva din tine însuți, asemenea soarelui. In timp ce, personalitatea ia, aşa cum ia şi pământul. Pământul nu dăruieşte nimic cosmosului. Este posibil să-l vedem strălucind puțin în spațiu: dacă locuitorii planetelor Jupiter sau Saturn au telescoape, văd poate bietul pământ, micuț, emanând o slabă licărire ca luna sau ca alte planete, dar această lumină nu îi aparține. Pământul este incapabil să producă lumina, pentru că el este egoist iar cei egoişti nu pot proiecta nici o lumină... Lumina este ceva ce ar trebui să o desprindem, să o smulgem din noi înşine, fiind o manifestare a iubirii şi a abnegației.

Soarele este ilustrarea tendinței de dăruire, în timp ce pământul este ilustrarea tendinței de acaparare. Aceasta nu înseamnă că pământul nu dăruieşte nimic. Cu ceea ce primeşte, el dă naştere florilor, fructelor, dar o face pentru el. Credeți oare că alte stele beneficiază de aceste flori sau fructe?. Nu, el le păstrează pentru el însuşi, sau pentru copiii săi, care de asemenea îi aparțin. Şi personalitatea face ceva cu ceea ce ia, dar păstrează totul pentru ea. în timp ce, tot ceea ce soarele produce, trimite departe în spațiul infinit, pentru ca multe alte creaturi să profite. Iată deci cele două legi: a absorbției şi a emisiei sau a radiației. Iar soarele este modelul tipic al legii radiației, al însuflețirii.

Dimineața, când soarele răsare, veți vedea manifestarea cea mai frumoasă a individualității, a spiritului, a Divinității: această însuflețire, această generozitate reprezintă un dar în sine....

Voi priviți doar, priviți, şi cum nimeni nu v-a explicat vreodată ceea ce se întâmplă, nici cum să interpretați, chiar dacă veți privi întreaga voastră viață răsăritul soarelui, veți continua să luați. Dar când veți înțelege ceea ce reprezintă un răsărit de soare, veți simți puterea, grandoarea, imensitatea acestui act de a dărui, veți munci pentru a schimba totul în voi, şi veți fi fericiți să progresați puțin câte puțin, în fiecare zi, până când veți reuşi să fiți asemenea soarelui.

Da, trebuie să învățați să dăruiți, fără să aşteptați recompense,aşa cum Soarele dă şi nu aşteaptă nimic în schimb. Mulți oameni care fac mici sacrificii aşteaptă mereu să primească ceva în schimb, cel puțin o mulțumire, un

compliment, un elogiu şi întreaga lume găseşte acest lucru fbarte normal. Da, dar acestea sunt legile pământului, nu cele solare.

Egoismul acționează mereu asupra omului într-un mod dăunător. Când nu dăruim nimic, când păstrăm totul pentru noi, în interior, anumite canale încep să se astupe. Şi ştiți deja ce înseamnă să se astupe canalele sau să sece un izvor: se produc fermenți ce dau naştere unor mirosuri de nesuportat, atrăgând viermii. Ei da, pur şi simplu, pentru că izvorul şi-a oprit curgerea. Acelaşi lucru se petrece şi în ființa umană, căci personalitatea este ca o apă stătătoare.

Bineînțeles, privind din alt punct de vedere, personalitatea ne apare extrem de abilă. Ea se descurcă pentru că vrea să mănânce, să acumuleze. Da, din acest punct de vedere, ea este activă, chiar violentă. Individualitatea nu este atât de abilă şi dinamică, dar ceea ce este extraordinar la ea, este faptul că reuşeşte să curgă continuu, udă, fertilizează, luminează, însuflețeşte. Individualitatea este un izvor şi atunci când începe să se exprime strălucirea care izbucneşte, abundența, iubirea, puritatea, lumina şi generozitatea ei învăluiesc ființa umană care se simte curată, strălucitoare, uşoară.

Vedeți, este foarte uşor să evoluezi. „Cum, veți întreba, este uşor să evoluezi?. De ani de zile fac eforturi şi nu evoluez deloc!". Dar este foarte simplu, nu puteți pentru că nu sunteți preocupați să lucrați ceea ce este esențial, nu aplicați această lege a dăruirii, a sacrificiului, ceea ce faceți este mereu pentru voi, pentru prosperitatea voastră. Chiar când citiți, când studiați, o faceți mereu pentru a lua. Dar, când veți începe să împărtăşiți celor din jur ceea ce ați învățat din acele cărți, din experiențele trăite, indiferent despre ce este vorba, vă veți schimba. Oamenii muncesc, bineînțeles, dar mereu pentru a lua, pentru a creşte, a deveni tot mai puternici, instalându-şi peste tot tentaculele; ei nu muncesc pentru a putea dărui..

Iisus a atins şi el această problemă; el nu a explicat-o cu aceleaşi cuvinte ca ale mele, bineînțeles, dar dacă interpretam corect Evangheliile, vedem că a subliniat importanța deposedării. Un om tânăr şi bogat l-a întrebat: „Ce trebuie să fac pentru a dobândi nemurirea?. - Trebuie să urmezi poruncile, răspunse Iisus. - Le urmez, răspunse tânărul, ce mai lipseşte?. - Dacă vrei să fii perfect, spuse Iisus, vinde tot ce ai, dâruieşte-le săracilor şi urmează-mă". Auzind aceste cuvinte, tânărul se întrista, căci nu era pregătit pentru un asemena sacrificiu, şi nu l-a urmat pe Iisus. Dacă Iisus cerea un asemenea lucru, era pentru că el cunoştea importanța acestor două legi: a lua şi a da. De ce a da? Pentru a se elibera, pentru a-l putea urma şi a deveni ca Soarele! Vedeți, sub o formă diferită" este aceeaşi idee.

De acum înainte, dacă m-ați înțeles, veți începe să priviți soarele cu alți ochi şi în voi se vor produce mari schimbări, căci totul constă în înțelegerea profundă adevărată. Omul poate declanşa în sine curenți celeşti şi atunci se transformă, începe să dăruiască, asemenea soarelui, descoperind că niciodată nu s-a simțit atât de bogat, de lucid şi de puternic.

Iisus a spus: „Dacă cineva doreşte să-ți ia cămaşa, lasă-i şi haina...". De ce?. Pentru a fi asemănător soarelui. Bineînțeles, Iisus nu foloseşte expresia „asemănător soarelui", dar ideea este aceeaşi: să devii în interior atât de puternic, încât să poți stăpâni toate formele de frică. Frica trebuie învinsă căci, aşa cum stă scris în Evanghelii, „Împărăția lui Dumnezeu aparține celor îndrăzneți „. Ori, personalitatea este aceea care se teme, niciodată individualitatea. Personalității îi este frică, pentru că ea se simte izolată, săracă, vulnerabilă; de aceea, ea încearcă mereu să ia, pentru a se întări, pentru propria-i securitate. Când îți este frică, nu-ți poți manifesta iubirea. Iubirea este incompatibilă cu frica; acolo unde este iubire, frica dispare. Iar personalitatea care se teme, este capabilă de fapte îngrozitoare.

Pentru a putea vedea clar relația ce există între soare şi natura noastră divină, vă voi arăta cum putem interpreta legea lui Newton în plan spiritual. Newton a descoperit legea atracției universale pe care o formulează astfel: planetele se mişcă ca şi cum ar fi atrase de soare, direct proporțional cu masa lor şi indirect proporțional cu distanța față de

soare. Deci atracția este direct proporțională cu greutatea şi invers proporțională cu distanța. Mult mai târziu, fizicienii au făcut următoarea experiență: ei au cântărit acelaşi obiect şi la pol şi la ecuator, şi au constatat că acel obiect cântărea mai puțin la ecuator decât la pol. De ce?. Pentru că pământul este uşor mai turtit la poli şi distanța până la centrul pământului este mai mică decât cea măsurată de la ecuator. Deci, atracția este mai mare la poli şi obiectul devine mai greu. Cu cât obiectul se îndepărtează de Pământ, cu atât îşi va pierde mai mult din greutate, pentru că nu mai este influențat de atracția terestră. Să admitem acum că intră în câmpul de atracție solară: se aplică aceeaşi lege, şi el va fi atras de soare. Deci acelaşi obiect care a fost atras de pământ, se îndreaptă acum spre soare, absorbit, atras de acesta.

Acelaşi lucru se întâmplă şi cu ființa umană care se găseşte plasată undeva între personalitate şi individualitate. Dacă rămâne prea apropiată de pământ, personalitatea o va reține şi ea va cântări greu. Dar dacă reuşeşte să se îndepărteze, personalitatea va avea mai puțină putere asupra ei... până când nu va mai avea deloc: în acel moment, ființa noastră se va îndrepta către soare, către individualitatea sa. Este aceeaşi lege, dar astronomii care se ocupă mereu de domeniul fizic, nu s-au gândit niciodată că această lege există şi în plan spiritual. Pentru a se desprinde şi a călători în spațiu, omul trebuie să taie anumite legături, iar pentru a le tăia, el trebuie să se exerseze în arta de a dărui. Iată, aceasta înseamnă despărțirea, depărtarea: desprindere,sacrificiu,renunțare, generozitate . Dăruind, vă îndepărtați de pământ şi într-o zi veşi fi absorbiți de soare.

Acum, dacă după atâtea explicații nu aveți nici o dorință de a îmbrățişa teoria individualității, înseamnă că personalitatea vă ține, şi vă ține strâns. Bineînțeles, eu ştiu că de mii şi mii de ani, punând stăpânire pe familie şi folosind tot felul de filozofii, personalitatea a prins asemenea rădăcini în ființa umană încât, orice am spune, majoritatea oamenilor îi urmează sfaturile. Ei vă vor răspunde: „Oh, este bine cum este, şi dacă traversăm perioade tulburi, ce vreți... . Asta-i viața!". Şi astfel, ei îşi acceptă suferințele şi sclavia , nu văd nimic mai bun în calea lor.

Eu ştiu că această filozofie nu va fi niciodată acceptată de cei care au fost prinşi în ghearele personalității. Ei nu au nici un chef să ducă o altă viață, mai frumoasă, mai poetică, superioară. Veți spune: „Dar atunci, dacă ştiți dinainte că oamenii nu vă vor urma, de ce continuați să le vorbiți?". Pentru că eu ştiu că unii dintre ei sunt prizonierii personalității lor, şi pentru aceştia vorbesc. Există speranța ca într-o zi să iasă din cercul personalității, pentru a se apropia de lumea divină. Dar, pentru ceilalți nu-mi fac prea multe iluzii. Mai târziu, poate, mai târziu, după. nenorociri, catastrofe şi lecții dure luate de la viață, poate în alte reîncarnări ei vor scăpa din ghearele personalității.

Personalitatea apare şi la creaturile regnului animal. Natura superioară există şi la animale, dar este adormită. La oameni, ea începe să se manifeste puțin, iar dorința ei este să fie înțeleasă şi să domnească, aşa cum se întâmpla la Inițiați. Iată idealul pe care trebuie să îl avem: să primim cu entuziasm şi fără rezerve natura divină în noi. Cât timp ne va lua... nu contează. Şi cum soarele este simbolul acestui ideal, l-am luat ca model. Unii vor spune:"Dar soarele nu este o ființă umană!". Da, dar face mult mai mult decât sunt oamenii capabili să facă. Deci, este preferabil să tindem spre ființe care nu sunt omeneşti, dar care le depăşesc pe acestea, decât să rămânem lângă oameni care sunt întotdeauna slabi, întunecați, răi, egoişti, criminali.

Să presupunem chiar, că soarele nu este altceva decât o piatră sau un bloc de metal în fuziune, nu-mi pasă. Din moment ce posedă calități superioare omului, dăruind lumina, căldura vieții, voi merge spre el fără să-mi pun întrebări: „Este om, piatră sau metal?". Văd că are calități ce le depăşesc pe ale oamenilor, deci mă îndrept spre el, căci lângă el devin mai inteligent, mă vindec, în timp ce, lângă oameni sunt deseori bolnav şi nefericit. Unii vor spune: „Dumnezeule, cât este de deformat!. Pretinde că soarele este inteligent, că este plin de calități". Şi de ce nu?. De altfel, eu nu sunt singurul care o fac: am urmat exemplul marilor spirite care ne-au precedat.

Şi vă voi mai da un argument. Când vedeți pe cineva, de unde ştiți ce gândeşte şi ce are de gând să facă?. Dacă

are o înfăţişare întunecată, sinistră, puteţi fi sigur că vrea să vă facă rău. Natura a aranjat lucrurile aşa. Când omul are intenţii criminale, faţa îi este întunecată, este lipsit de lumină, în timp ce, dacă doreşte să ajute, să susţină pe cineva, înfăţişarea i se luminează, străluceşte.

Deci, nu putem trage o concluzie extraordinară din aceste observaţii?. De ce înfăţişarea soarelui este atât de strălucitoare?. Pentru că soarele este fără încetare pe cale să înfăptuiască lucruri minunate... da!. Iar lumina sa este proporţională cu măreţia gândurilor sale bune, a sentimentelor, a iubirii şi a cunoştinţelor sale. V-aţi gândit la toate acestea?... Soarele ne arată calea: să dăruim, să clarificăm, să însufleţim. Dar oamenii sunt atât de departe de această ştiinţă încât nimeni nu o va urma. Ei vor spune: „Este poetic, frumos", dar nu vor face nimic pentru a realiza ceva.

Câte lucruri nu sunt de revelat!. Deocamdată nu vă este prea clar, pentru că nu aţi aprofundat ştiinţa analogiei, a simbolurilor. Dar, toate se vor limpezi cu timpul, mai trebuie însă răbdare!.

VI FOLOSIŢI-VĂ DE POSIBILITĂŢILE OFERITE DE NATURA INFERIOARĂ, PUNÂND-O SUB CONTROL

Observaţi personalitatea şi veţi vedea că ea nu se poate ascunde; ea are metodele şi modul său personal de a sfătui, de a cere, de a striga şi chiar de a ameninţa. Când îi cunoaştem felul de a acţiona, nu ne putem înşela, dar tot trebuie să ne dăm osteneala să îi supraveghem şi să îi analizăm metodele.

De exemplu, când vreţi să renunţaţi la anumite lucruri pe care ea le iubeşte, veţi fi pândiţi şi ea vă va prezenta problema dintr-un unghi diferit, ajungând în final să va convingă că aţi greşit. Dacă vă place să fumaţi, să beţi, dacă vă plac femeile, banii, ea ştie cum să vi-i ia: chiar în ziua în care aţi hotărât să renunţaţi, vă va spune: „Deci, bătrâne, ai renunţat la băut?. Dar, este minunat, trebuie să sărbătorim!" şi vă va îndruma spre o cârciuma pentru „a uda evenimentul"... tocmai pentru faptul că aveaţi dorinţa să renunţaţi. Ea este într-adevăr extraordinară!. Şi mai ales, are cu ce se mândri!.

Şi totuşi nu trebuie să distrugem personalitatea, căci ea este o bunică bătrână, bogată, care are cheile dulapurilor şi sertarelor... Ea posedă bogăţii subterane, materiale, neprelucrate, adică instincte, pofte, pasiuni, dorinţe; deci, ea este tare şi puternică, singurul ei defect fiind dorinţa de a acapara tot ce se poate.. Altminteri, ea este capabilă, bine îmbrăcată şi îndestulată. Nu este neapărat rea, căci în egoismul ei, păstrează, conservă, menţine şi însufleţeşte averile omului, dar ceea ce îi lipseşte, este conştiinţa morală, cinstea, imparţialitatea, bunătatea, generozitatea... .

Personalitatea este necesară, utilă chiar, pentru că este rezervorul tuturor posibilităţilor noastre. Trebuie doar să fii mai inteligent decât ea, trebuie să o stăpâneşti, să o determini să te asculte şi să o pui la lucru pentru a-i folosi toate posibilităţile, căci trebuie să ne convingem că nimeni altcineva nu este mai capabil decât ea pentru această lucrare. Ea este un lucrător fantastic, neobosit, iată o calitate pe care o invidiez. Poate că restul apare înfricoşitor, dar ea are această calitate:este neobosită.Priviţi vagabonzii, golanii, criminalii, ei sunt neobosiţi pentru că proiectele lor diavoleşti nu îi lasă liniştiţi, în timp ce, oamenii binevoitori, drăguţi, politicoşi, sunt diferiţi: ei obosesc repede. Este limpede că ei nu au acelaşi elan ca să fure, să ucidă, să se răzbune, deci nu le rămâne mare lucru de făcut. Sarcina lor este aceea de a-şi îndeplini datoriile conjugale, de a-şi creşte copiii sau orătăniile din curte...Câtă sărăcie!. Prin comparaţie, personalitatea munceşte mult mai mult, dar dacă nu o stăpâniţi, ea va fi cea care va pune stăpânire pe voi.

Personalitatea posedă forţe formidabile pe care trebuie să ştiţi să le folosiţi, la fel cum ştiţi să folosiţi forţa naturală a electricităţii, a apei, a vântului etc. . Atât timp cât omul nu le poate stăpâni şi utiliza corect, aceste forţe devin duşmănoase. Acum, el ştie cum să le stăpânească, cum să le supună şi face minuni folosindu-le. Atunci, de ce nu procedează

la fel şi cu forțele interioare?. Dacă discipolul reuşeşte să pună la lucru toate aceste forțe care îl deranjează, care îl devorează, el va deveni un inginer de clasă, şi în ființa sa va exista apă, se vor forma centrale electrice, uzine, canalizări... Tocmai aceste lucruri se învață în Şcoala Inițiatică.

Vedeți câte lucruri mai puteți încă învăța!... De exemplu, să învățați cum să folosiți orgoliul, forța sexuală, furia, în cazul meu, orgoliul face toată treaba. L-am pus la lucru, şi face minuni!. De ce să-l stârpesc?. Din contră, uneori îl mângâi, îl hrănesc, şi el mută munții din loc... N-am spus niciodată că nu sunt orgolios. Dimpotrivă, sunt mândru că am un orgoliu şi încă alte câteva forțe, dar toate sunt canalizate. Aceste forțe nu se află în noi ca să ne domine, nici ca noi să luptam împotriva lor, ele se află în ființa noastră pentru a fi puse la lucru.

Un Inițiat, ca oricare altă ființă, are cu el propria-i personalitate; o alimentează suficient pentru a o menține vie, dar nu îi dă tot ceea ce aceasta îşi doreşte. El o păstrează, o controlează, dar nu o lasă să fie stăpână, ca în casa unor soți unde stă scris: „Eu sunt stăpânul, dar soția mea conduce". La un Inițiat stă scris:”Eu sunt stăpânul, iar personalitatea mea mă serveşte” .Iată ce spune un inițiat, dar el nu îşi ucide personalitatea, nu o extermină, aşa cum fac atâția ermiți şi asceți. Ei au fost învățați că trebuie să trăiască în căință, suportând cele mai grele lipsuri... Dar personalitatea devine inutilă dacă este supusă la un asemenea tratament!.

Personalitatea trebuie hrănită, curățată, trebuie să te ocupi de ea, dar nu trebuie să te laşi purtat de capriciile şi combinațiile ei. V-ați lăsa un servitor fără hrană şi locuință?. Dacă ați avea servitori, le-ați da să mănânce şi să bea, dar nu ei v-ar conduce afacerile sau v-ar da ordine. Ştiu că au existat cazuri în care servitoarea devenea atât de importantă încât sfârşea prin a da ea ordine stăpânului. De exemplu, ea ştia atât de bine să prepare clătitele, iar el era atât de pofticios, încât nu se mai putea lipsi de ea şi sfârşea prin a o lua de nevastă: ea a ştiut să-l îmbrobodească cu clătitele sale!. Citiți biografia unor oameni importanți şi veți vedea... Dar eu vă vorbesc în general: servitoarea nu trebuie ucisă, ci educată, dar fiți atenți, nu-i lăsați prea multă libertate, altfel va profita de fiecare din plecările voastre pentru a invita toți vecinii să mănânce şi să bea, să se distreze, iar la reîntoarcerea voastră, nu veți găsi decât platouri goale şi sticle sparte. Ah da, când inteligența lipseşte, personalitatea mănâncă şi murdăreşte totul pentru că ea şi-a invitat prietenii şi prietenele din planul astral-adică gândurile şi sentimentele inferioare-pentru a organiza chiolhanuri.

Pentru a nu fi învins de personalitate, discipolul trebuie să învețe să o domine, dar este foarte dificil, pentru că personalitatea este şireată, complotează neîncetat pentru a-şi relua locul de stăpână; dacă pentru câteva clipe sunteți lipsiți de luciditate, de vigilență, ea se fofilează, mimează terenul şi reuşeşte:din nou sunteşi la bunul ei plac.

Vă voi da un exemplu. Două țări sunt în război. La sfârşitul lui, una din țări câştigă, iar cealaltă trebuie să se supună: să cedeze teritorii, să suporte ocupația, să plătească impozite, etc... . Da, dar această situație nu este sigură şi nici definitivă. Poporul învins nu acceptă situația şi lucrează în ascuns pentru a se elibera. Nu o va spune - bineînțeles - dar într-o bună zi va fi din nou victorios, fericit, mândru şi glorios, învingătorul s-a culcat pe lauri, şi iată surprizele încep şi situația devine tulbure. Acest fenomen a putut fi observat în istoria politică şi economică a popoarelor, şi sub o formă sau alta, îl observăm în toate domeniile vieții şi chiar în viața interioară .

Nu reuşim să supunem definitiv personalitatea: din moment ce ea rămâne vie, continuă sâ-şi facă lucrarea în adâncuri şi nu se dă bătută. Pentru a o menține supusă, trebuie să fim înarmați până în dinți, rămânând mereu vigilenți; acest lucru este destul de obositor. Chiar şi sfinții , inițiații sfârțesc prin a obosi uneori, ei sunt obligați să facă o pauză şi în acel moment personalitatea profită şi muşcă. Pentru că este tenace. Chiar dacă o smulgem din rădăcină, ea reapare.Ştiți ce este necazul, ei bine personalitatea apare ca şi necazul, şi ce putem face atunci?

Noi nu suntem prea bine înzestrați pentru a putea lupta contra răului(răul în schimb este bine înarmat, are un întreg arsenal în fața căruia devenim nepuncioşi) şi într-o asemenea luptă inegală, trebuie să-l rugăm pe Dumnezeu să

ne devină aliat. De altfel, ce face un popor când este în război?, îşi caută aliaţi, este un gest instinctiv; oamenii au această înţelepciune milenară de a-şi căuta aliaţi pentru a se putea ajuta, căci singuri devin vulnerabili. Atunci, şi noi ar trebui să ştim că răul are atât de multă energie, cunoştinţe şi putere, încât nu vom reuşi niciodată să-l învingem, rămânând singuri. Unica soluţie este să cerem lui Dumnezeu, entităţilor celeste, arhanglelilor, divinităţilor să lupte pentru noi... în acel moment, devenim spectatori, privim lupta şi vedem cum Cerul este pe cale să învingă. Căci numai cerul, adică latura divină din noi, are întreaga putere, nu îi lipseşte nici un mijloc,în timp ce noi, cine suntem noi pentru a îndrăzni să ţinem piept forţelor râului?.

Nu încercaţi să vă nimiciţi personalitatea, căci nu numai că nu veţi reuşi, dar vă veţi distruge pe voi înşivă. Legaţi-vă întâi cu Cerul apoi adresaţi-vă personalităţii cu convingerea fermă că voi sunteţi cu adevărat stăpâni: ea va fi obligată să se supună, lăsând locul liber individualităţii. Dar trebuie să ştiţi că, şi atunci când aţi reuşit să îmblânziţi personalitatea, ca să o puteţi înlocui cu individualitatea, ea nu va dispare complet: ea îşi va păstra câteva rădăcini în corpul fizic, deoarece acesta este ultimul refugiu al personalităţii.

Chiar şi atunci când nu vă mai rămâne nici o dorinţă egoistă în corpul astral, când nu vă mai rămân gânduri întunecate în corpul mental, personalitatea îşi păstrează rădăcinile în corpul fizic. Aici, în corpul fizic, ea continuă să supravieţuiască şi acest lucru este necesar, pentru că dispariţia ei din planul fizic ar însemna ca Divinitatea însăşi, sau individualitatea, să nu se poată exprima. Deci, această înlocuire despre care vă vorbesc nu este în realitate nici completă, nici definitivă: în domeniul psihic, personalitatea este înlocuită cu folos, dar ea sălăşuieşte în aparenţa fizică. Această înlocuire o puteţi compara cu înlocuirea personalului dintr-un post al administraţiei publice: clădirile rămân, ansamblul continuă să funcţioneze, dar oamenii sunt înlocuiţi la anumite intervale de timp.

Ca să mă fac mai bine înţeles, voi repeta ceea ce v-am mai spus deja în privinţa memoriei. Cunoaşteţi faptul că celulele corpului fizic se reînnoiesc continuu. Deci, la sfârşitul unei perioade de timp - în general, se spune că durează 7 ani- particulele noi le înlocuiesc pe cele vechi. În acest timp, omul continuă să comită aceleaşi prostii şi idioţenii, având aceleaşi slăbiciuni şi vicii, suferind de aceleaşi boli. Acest lucru ar rămâne inexplicabil dacă nu am cunoaşte faptul că, atunci când organismul primeşte materii noi din exterior pentru reîmprospătarea sa, înlocuindu-le pe cele vechi, un singur lucru rămâne totuşi neînlocuit:memoria celulelor. Fiecare nouă celulă continuă să lucreze asemenea celei vechi, pe care a înlocuit-o.

Acest fenomen se poate compara cu funcţionarea unui serviciu sau a unei uzine: bătrânii funcţionari ies la pensie, fiind înlocuiţi de tineri care vor face aceeaşi muncă. Aşa definesc eu „memoria": există aceleaşi metode, aceleaşi scopuri şi obiective iar munca continuă. Datorită acestei memorii a celulelor, omul nostru va face aceleaşi prostii, chiar dacă şi-a înlocuit particulele corpului său, căci memoria rămâne neînlocuită, tocmai această memorie care se transmite din generaţie în generaţie. Apar celule noi, dar ele fac aceeaşi lucrare, aceleaşi gesturi, cu aceeaşi mimică, dacă am putea spune aşa...în vreme ce, dacă îl veţi ruga pe Domnul ca personalitatea să lase locul liber individualităţii, veţi acţiona asupra memoriei celulelor, asupra clişeelor înregistrate, obiceiurile rele fiind înlocuite prin noi comportamente, binefăcătoare.

Ceea ce vă spun acum este foarte important deoarece, chiar dacă veţi reuşi să vă supuneţi personalitatea, obligând-o să să vă urmeze planurile şi proiectele cele mai îndrăzneţe, ea le va executa, dar nu în totalitate, deoarece voi nu i-aţi sădit clişee noi în „mintea" ei. Ea se va supune, parţial, voinţei voastre, dar nu v-a acceptat amprentele personale, păstrându-le pe ale ei, aşteptând momentul favorabil când să-şi facă de cap. Dar dacă vă veţi invita propria natură divină să vă ghideze, veţi alunga din sânul personalităţii clişeele sale vechi, vechea sa memorie, lucrarea ei fiind

înlocuită treptat de către individualitate, bazându-vă, evident, pe corpul fizic (stomac, plămâni, creier, etc...), dar pe baza unui program complet înnoit.

Apostolul Pavel simțea adesea că Hristos este acela care îi locuia ființa... Dar în mod evident, pentru ca Hristos să se exprime, El trebuia să o facă prin ceea ce numim personalitate, adică prin persoana fizică Pavel, care nu dispăruse încă. Chiar şi atunci când personalitatea este înlocuită, înseamnă că numai conținutul s-a schimbat, aşa cum se întâmplă în cazul împăierii animalelor: li se scot intestinele, dar ele îşi păstrează forma originară de urs, uliu, vultur sau leu. Atunci când individualitatea se va instala în voi, nu vă veți mai schimba forma, veți fi acelaşi băiat bun de altădată, dar memoria intimă vă va fi schimbată: în străfundurile ființei voastre, veți fi complet altfel, încât toți apropiații voştri vor simți ceva nou fremătând din ființa voastră... Tocmai aici intervine miracolul: sunteți aceeaşi ființă, dar în acelaşi timp v-ați schimbat!.

Trebuie să vă spun că, venind aici, veți asculta mereu aceeaşi placă, plicticoasă şi respingătoare: personalitatea şi individualitatea, dar tocmai aceste cunoştințe vă vor oferi posibilitatea de a vă schimba viața zilnică, existența. Eu ştiu foarte bine că vreți să mă auziți vorbindu-vă despre alte lucruri, descoperindu-vă arcanele Cabalei sau ale magiei. Nu, nicidecum, aveți în fața voastră pe unul care a venit special să vă „rupă gleznele"...cerându-vă fără încetare să lucrați asupra caracterului vostru, schimbându-vă felul de viață. Ştiu că aceste lucruri nu vă plac, dar lăsați-mă puțin în pace, numai puțin!... Mi s-a dat această misiune de a vă educa, de a vă instrui, şi trebuie să o duc la capăt. Bineînțeles, dacă mi-aş pune în cap, aş putea vorbi despre tot felul de lucruri, şi vă asigur că sunt multe de spus în tot felul de domenii dar, toate acestea v-ar putea schimba oare existența?. Nu, eu nu cred acest lucru.

V-aş sfătui să încetați cu acest interes către tot felul de subiecte ce nu vă pot transforma propria existență, v-aş sfătui să vă concentrați, din ce în ce mai mult, să aduceți mereu câte ceva bun în felul vostru de viață. Atunci, toate celelalte lucruri vor veni sa vi se alăture, întreaga ştiință cu toate cunoştințele ei. Dacă nu, iată ce vi se va întâmpla: veți citi cărți, veți memora conținutul lor, dar numai pentru o vreme, căci după câțiva ani totul se va fi pierdut... Căci ați trăit astfel ca să alungați toate cunoştințele. Eu cred că este zadarnic să dobândeşti cunoştințe ce le vei uita apoi în viață. Dar dacă vă veți îmbunătăți felul de a trăi, în ființa voastră interioară se va trezi o memorie ce vă va aduce ceea ce ați trăit de mii de ani în reîncarnările anterioare.Nu veți citi nimic şi totuşi veți cunoaşte totul:adevărata memorie se va instala în ființa voastră! Țineți bine minte ceea ce vă spun acum, nu trebuie cumva să uitați:acela care ştie cu adevărat să trăiască în lumea divinului, va primi întreaga ştiință milenară înregistrată în ființa sa, căci ea va tâşni la suprafață, oferind adevărata cunoaştere.

VII PROGRESUL SPIRITUAL PRESUPUNE SĂ OFERI NATURII SUPERIOARE CONDIȚII DIN CE ÎN CE MAI BUNE DE EXPRIMARE

Când studiezi structura unui copac, poți spune că prin analogie rădăcinile, trunchiul şi crengile corespund personalității, în timp ce frunzele, florile şi fructele corespund individualității. Personalitatea reprezintă latura terestră, materială, care joacă rolul de suport, de recipient, de conductor, în timp ce individualitatea reprezintă elementul spiritual, viața sau spiritul ce constituie baza tuturor manifestărilor. Deci, şi una şi cealaltă sunt indispensabile.

Pe măsură ce arborele creşte, rădăcinile i se afundă din ce în ce mai adânc în pământ, trunchiul i se îngroaşe, ramurile se dezvoltă, el se înalță şi se lărgeşte, devenind mare şi puternic. Rădăcinile, trunchiul şi ramurile îndeplinesc mereu aceeaşi funcție: ele servesc doar ca suport frunzelor, florilor şi fructelor, rezistând tot timpul anului, în timp ce frunzele, florile şi fructele apar şi se duc. La fel, personalitatea - adică corpul nostru psihic, astral şi mental - este mereu aici, ca suport permanent, în vreme ce individualitatea, inspirația, bucuria, fericirea ce vin din corpul cauzal,

budic şi atmic apar şi dispar...

Indiferent ce am face cu ființa omeneasca, fie că o hrănim, o întărim sau o instruim, o transformăm îhtr-un savant, personalitatea ei rămâne la fel, căci ea nu se poate ameliora. Pentru ca ea să dea roade, trebuie ca natura ei superioară să se exprime, în Scripturi stă scris că acela care este desfrânat, tot aşa va rămâne, iar acela care este cinstit aduce cu el cinstea. Iată personalitatea şi individualitatea!. Îmi veți spune că alchimiştii pot transforma plumbul în aur. Vă înşelați, plumbul nu se „transformă" deloc în aur: el dispare şi cedează locul aurului. Personalitatea nu va deveni niciodată divină: ea poate doar dispare, lăsând loc liber manifestărilor individualității. Acest lucru se va petrece într-o bună zi: corpurile fizic, astral şi mental — care corespund personalității - vor dispare, lăsând loc liber de exprimare corpurilor superioare care vor apare în adevărata lor lumină, putere şi frumusețe. Personalitatea nu este altceva decât un recipient; orice ați face ca să o ameliorați, nu veți reuşi, căci ea îşi va păstra natura egoistă. În ziua în care va pierde această natură, ea nu se va mai numi personalitate.

Deci, nu vă bazați prea mult pe personalitatea voastră. Folosiți-o cât puteți de mult, tocmai ca să o faceți să dispară, să devină ştearsă, încercând să faceți să se exprime cealaltă latură din ființa voastră, care este mult mai mare şi mai puternică.

Deseori, oamenii gândesc că o anumită indispoziție sau stare proastă în care se găsesc se datorează deteriorării personalității, în vreme ce buna dispoziție şi-o explică prin ameliorarea personalității. Ei se înşeală, căci nu natura lor inferioara s-a ameliorat, ci natura superioară a găsit cele mai bune condiții de manifestare. Apoi, din nou, personalitatea devine dominantă, încurcă din nou treburile, făcându-l pe bietul om să cadă din nou în deznădejde. Şi tot aşa mai departe... Trebuie să înțelegem bine că nu acelaşi „eu" este subiectul acestor variații, fiind mai bun sau mai rău. Nu, nu eul este acela care se schimbă, este vorba despre două naturi complet diferite ce năvălesc într-o continuă alternanță, prin ceea ce noi numim „eu”.

Individualitatea nu este niciodată negativă, întunecoasă sau egoistă, iar dacă în natura omenească se produce o manifestare de acest gen, ea se datorează numai şi numai personalității. Şi invers. Nu este vorba despre aceeaşi natură care trece de la o stare la alta . Nu , binele nu poate deveni rău, şi nici răul nu poate deveni bine; fiecare îşi conservă, din veşnicie, propria-i natură.

Acela care împlineşte lucruri minunate, a reuşit să scape pe moment de personalitatea sa. Dar când se va lăsa prins de ea, el va regăsi ceea ce a lăsat şi, cum din păcate omul nostru se identifică cu ea, el începe să strige: „Eu sunt mereu acelaşi!". Nu, de ce s-a identificat cu personalitatea?. Dacă se va identifica cu individualitatea, totul se va schimba. Greşeala lui stă în făptul că, după ce s-a rugat, a meditat, a contemplat, a realizat lucrări de excepție, a trăit stări minunate, s-a lăsat apoi tras în jos de eul său inferior; evident, atunci el îşi pune întrebarea de ce nu se mai poate îndrepta, fiind mereu acelaşi!. Acele minuni zămislite sau trăite nu se datorează nicicum eului său inferior. Câte lucruri nu sunt deloc clare în mintea oamenilor!.

Meditați, vă rugați, vă simțiți iluminați, departe de toate neajunsurile... Dar dintr-odată, o tânără fată trece prin fața voastră şi în minte vă revin deîndată aceleaşi gânduri şi idei dinainte şi vă întrebați: „Dar în meditația, în rugăciunea mea, eram atât de detaşat de cele lumeşti!". Da, individualitatea voastră este detaşată de „toate acestea", dar în momentul când o neglijați... Vă apropiați automat de personalitate, care nu este moartă şi abia aşteaptă să se exprime. Vă este foame şi treceți prin fața unui restaurant: este normal ca nasul vostru să simtă mirosurile atrăgătoare ale mâncării!.

În vreme de pace, oamenii sunt generoşi, amabili, surâzători dar, de îndată ce războiul izbucneşte, ei pot produce mari distrugeri şi pustiiri!. Oare ei sunt aceia care s-au schimbat?. Nu, este o altă natură care s-a exprimat prin intermediul lor, fiindcă a găsit condiții favorabile. Să luăm exemplul unei tinere fete neştiutoare şi curate,

nevinovată: supusă unor anumite condiții de viață, am fi uimiți de câtă violență şi dezlănțuire este capabilă. Ah, după o lungă perioadă de somn, personalitatea îşi reintră în drepturi.

Dacă m-ați înțeles astăzi, veți clarifica foarte multe lucruri în mintea voastră. Credem că putem schimba răul în bine, dar ne înşelăm: găsim ori pe unul, ori pe celălalt. Atunci când binele se exprimă, nu mai ştim unde se află răul: el este respins, alungat, şters; dar dacă binele slăbeşte, veți vedea că răul dăinuie mereu, că nu a murit. Răul nu este veşnic, el poate fi chiar schimbat complet şi transformat, dar aici este vorba despre o problemă de ordin cosmic şi numai Inteligența Cosmică poate hotărî modalitatea în care acest lucru se poate face. Aşteptând, răul îşi face treaba, îşi îndepineşte misiunea, care este aceea de a ne da lecții; numai că oamenii nu ajung să sesizeze jocul forțelor cosmice. În general, ei îşi imaginează că răul trebuie să existe veşnic, la fel şi binele, cele două principii certându-se continuu; oamenii mai cred că răul este la fel de puternic ca şi Dumnezeu, că îi face față, iar Domnul , fiind atât obosit şi plictisit, le va cere lor ajutorul, asemenea unor cavaleri sau cruciați care îl susțin pe Dumnezeu în lupta Sa împotriva diavolului.

Dacă răul există, înseamnă că Domnul i-a acordat acest drept, dar când El îi va spune să dispară, el va dispare. Numai binele este veşnic; răul este trecător, dar noi, oamenii, nu avem puterea de a-l face să dispară, căci suntem prea slabi, plăpânzi şi neştiutori; numai Dumnezeu are această putere. De aceea, trebuie să determinăm divinul să coboare în ființa noastră, să lucreze şi să se exprime prin noi. El este acela care va transforma răul în bine. Eu ştiu că acestea sunt noțiuni mai greu de înțeles... dar prin puterea meditației, a rugăciunii, lumina va țâşni iar prieteni din lumea invizibilă vor veni să vă ajute..

Nici un exercițiu, nici o metodă, nici un fel de yoga nu vor reuşi vreodată să amelioreze natura inferioară.Din cauza materiei prea dense din care este formată şi a rădăcinilor profunde ce le are în lume subterană, ea este în legătură cu entități, cu forțe inferioare, care o hrănesc, o încurajează şi o inspiră; de aceea, ea este egoistă, rea, primitivă, necredincioasă. În vreme ce, individualitatea care este legată de Cer îți proiectează rădăcinile ăn regiunile sublime, iar dacă vom fi în stare să ne identificăm cu ea, vom intra încet-încet în stăpânirea ei, fiind capabili să facem minuni.

Singurul scop al tuturor practicilor spirituale este acela de a ajuta individualitatea să se instaleze în ființa omenească, zi de zi, tot mai profund. Dar evident, acest proces este de durată:putem medita ani în şir, ne vom ruga, ne vom strădui, vom face sacrificii, dar rămânem mereu aceiaşi... Dar mai bine prefer să nu definesc acest cuvânt:acelaşi. Poate că avem împliniri mărețe, dar păstrăm mereu aceleaşi slăbiciuni, obiceiuri, manii sau vicii, aceleaşi tristeți. De ce? Pentru că personalitatea nu dispare. Toate reuşitele voastre s-au datorat faptului că ați permis individualității să se exprime puțin; dar cum, în acelaşi timp, ați trăit foarte aproape de neschimbătoarea personalitate, identificându-vă mereu cu ea, veți exclama:”Ce lucru trist, eu sunt mereu acelaşi!”

Da, ați exersat treizeci sau patruzeci de ani, ați făcut tot posibilul, dar ați rămas la fel!. Nu trebuie totuşi să cădeți în disperare, trebuie să vă spuneți: „N-am reuşit încă să-mi domin personalitatea, dar am înțeles că nu am acordat întâietate laturii divine, singura capabilă să îndrepte, să refacă totul". Dacă vă veți hotărî cu adevărat să vă schimbați atitudinea, atunci vă veți transforma. Da, dar cu condiția să acordați un loc important individualității, altminteri ea va veni numai pentru o clipă, o oră sau o zi, spunându-vă doar câteva cuvinte, creând ceva frumos şi trecător, fiind alungată imediat de către personalitate... Deci, veți reuşi din când în când, inspirați de ea, să împliniți lucruri frumoase, dar veți fi mereu capabili să faceți rău.

Tot ceea ce omul zămisleşte curat şi frumos, nu este de fapt psopria-i lucrare: este altceva ce se exprimă prin intermediul său. Toate capodoperele, toate creațiile artistice, poetice, mistice, nu sunt produsul personalității: ea a furnizat numai câteva materiale necesare. Tot ceea ce este divin, dumnezeiesc, vine din altă parte, de foartesus, din

natura divină.

Când personalitatea se va şterge, când vom fi complet morți pentru natura inferioară, o altă ființă va trăi în noi. Noi, care suntem situați la mijloc, între cele două, vom fi morți pentru per sonalitate, dar vii pentru individualitate. Dar, ce înseamnă de fapt acest „noi"..., cine este acest „eu"?. Este un mister: noi nu suntem nici personalitate, nici individualitate, suntem cu totul altceva. Dacă vă închipuiți că veți cunoaşte în câteva clipe ceea ce suntem, ceea ce sunteți, aflaşi că acest lucru nu este posibil, căci reprezintă un mare mister..

II

Deseori am observat ca marea majoritate a oamenilor, chiar şi cei rnai instruiți şi cultivați, se pun în serviciul propriei lor personalități. Fără a-şi da seama, ei îşi mobilizează facultățile cele mai nobile - inteligenta, raționamentul, sensibilitatea -- pentru a-şi satisface dorințele cele mai meschine, Niciodată nu se gândesc ca aceste facultăți ar trebui puse la lucru pentru a realiza idealul naturii superioare.

Împărăția Domnului se va putea instala pe pământ numai când omenirea va reuşi să reunească toate forțele naturii superioare în acest scop unic. Ori, oamenii nu sunt prea lămuriți în aceasta problema şi întreaga lor energie, chiar şi cea a sufletului şi spiritului, sunt folosite pentru a satisface latura cea mai vulgară a ființei lor. Ceea ce este uimitor, este faptul că încercând să o mulțumeşti din ce în ce mai mult, cu atât mai mult veți simți un gol, o insatisfacție: natura inferioară a acestor oameni este satisfăcută, ghiftuită, în vreme ce natura superioara este înfometată, suferă şi rămâne nesatisfăcută. Ea vine neîncetat şi cere:" Şi cu mine cum rămâne, nu-mi dai nimic?". Iata de unde vine nemulțumirea.

Nici o perioadă istorică nu a dezvoltat într-atât posibilitățile satisfacerii personalității, aşa cum a făcut-o epoca noastră, şi cu toate acestea niciodată oamenii nu au fost mai nemulțumiți. În trecut, nu se cunoştea aproape nimic; astăzi găsim tot felul de facilități şi tocmai acum oamenii se simt din ce în ce mai nefericiți, lipsiți de vreun ideal, dezechilibrați. Toate tehnicile, toate invențiile sunt puse în slujba naturii inferioare; ea este ghiftuită până la saturație.De ce oamenii nu pot înțelege că există în ei alte nevoi ce doresc să fie satisfăcute? Este uimitor că în secolul nostru, al douăzecelea, în care s-au făcut atâtea progrese în toate domeniile, oamenii nu au ajuns să vadă esențialul. Cu cât le dai mai mult, cu atât le lipseşte mai mult. Toate acestea seamănă cu istorioara soțului care îi dăruia totul -soției sale: haine, bijuterii, maşini, vile, dar uita să-i ofere esențialul: iubirea; şi atunci cum ea nu era fericită, într-o bună zi !-a părăsit, plecând... cu şoferul!. Fără îndoială acest şofer a reuşit sâ-î dăruiască elementul nepalpabil care-i lipsea şi de aceea ea l-a urmat. Atât timp cât nu reuşiți să-i dăruiți unei ființe acea hrană subtilă care-i lipseşte inimii sau spiritului său, ea va va părăsi indiferent ce ați face pentru ea. Ea va va abandona.

O femeie a venit într-o zi şi mi-a spus: „Am făcut totul pentru soțul meu, i-am oferit căldură, afecțiune, i-am îndeplinit şi cea mai mică dorință, iar el m-a părăsit." îi răspund: „Tocmai acesta este necazul!. Şi cu cine a plecat?. - „Cu o femeie rece, distantă... ." - „Ei bine, cum erați prea caldă, s-a dus să se răcorească puțin!". Este adevărat, multe femei fac tot ce se poate pentru a-şi mulțumi bărbatul, în domeniul personalității dar sunt incapabile să trezească în el sentimente mai subtile, deci ce vreți, bietul de el pleacă să le caute în altă parte. Recunosc că există şi soți vulgari, dar asta este o altă poveste. Bărbații, femeile.... Toți trebuie să cunoască acest adevăr pentru că hrănesc în exclusivitate personalitatea partenerului, cu atâtea decepții, căci personalitatea este ingrată, ea uită tot ce ai făcut pentru ea. Toți trebuie să se ocupe de însuflețirea celeilalte naturi care le poete aduce fericirea.

Eu am ca principiu ignorarea personalității voastre. Sunteți nemulțumiți, furioşi?. Cu atât mai rău. Eu vreau să

hrănesc în voi doar spiritul, latura divină care moare de foame, pentru că nimeni, niciodată, nu s-a ocupat de ea. Îmi cereți continuu să mă ocup de personalitatea voastră, să vă fac complimente, să vă flatez... Ei bine,nu, acest lucru nu vă foloseşte în evoluție. Din contră, dacă mă ocup de individualitatea voastră, aceasta vă va îmbogăți şi vă va face să avansați. Timp de secole şi milenii, ea rămâne trează, iar voi mă veți căuta şi printre stele pentru a-mi mulțumi, într-atât este de loială şi recunoscătoare individualitatea!.

Ar trebui să ştiți dinainte că individualitatea şi spiritul vostru sunt acelea care mă interesează, asupra lor lucrez pentru a vă elibera. Şi chiar dacă sunteți furioşi, voi continua, pentru că într-o zi veți înțelege şi îmi veți fi recunoscători!.

Ca să putem explica natura şi rolul personalității raportându-ne la individualitate, v-am sugerat imaginea copacului. Dar pot exista şi alte exemple. De exemplu, pe cel al unei țevi. Printr-o țeava putem turna orice lichid, apă curată, apă murdară, petrol, vin, dar țeava rămâne aceeaşi. Alt exemplu poate fi acela al difuzorului: el poate rămâne acelaşi, dar poate difuza tot felul de cuvântări şi diferite genuri muzicale. Astfel, se întâmplă ca individualitatea să se exprime prin difuzorul personalității, dar nu trebuie neapărat să credem că individualitatea s-a ameliorat.

Să presupunem că ornăm difuzorul cu tot felul de accesorii sau că îl vopsim într-o culoare atrăgătoare: în realitate, el nu s-a schimbat... Cineva îşi poate schimba chipul datorită unei operații estetice, dar nu îşi poate schimba personalitatea , căci ea rămâne mereu la fel, adică egoista, neştiutoare, capricioasa, La fel, când ajungem să ne manifestam individualitatea, spiritul, latura divina, se poate spune că personalitatea nu este aceeaşi. Dai aşteptați puțin: imediat ce individualitatea se va retrage, veți găsi personalitatea cu laturile ei negative, începeți puțin sa mă înțelegeți?.

Prin conştiința noastră, noi ne aflăm, intre personalitate şi individualitate şi suntem responsabili de manifestările lor in ființa noastră. Dacă chemam individualitatea, ea va veni, altminteri se va manifesta personalitatea. Vă veți întreba: „Dar, în sfârşit, noi ce suntem?". Un ecran: suntem asemenea unui ecran pe care se proiectează tot felul de forme, urâte sau faimoase,,,. Atunci ştiți ce să faceți; chemați individualitatea şi vă veți găsi pe calea cea bună.

Bineînțeles, alegând calea cea bună nu înseamnă că totul va fi imediat numai lapte şi miere. Mulți care au hotărât sâ-şi schimbe traiul, să încerce viața divină, încep să simtă tot felul de necazuri ca şi cum ar trăi într-o stare de fermentație. Trebuie să aveți răbdare pentru că acest stadiu de fermentație este necesar ca şi în alchimie. În alchimie, primul fenomen aşteptat, prima etapă, este tocmai fermentația; materia se înnegreşte, fermentează şi moare, dar apoi renaşte. Acest lucru se întâmplă tuturor acelora care se decid să întreprindă lucrarea necesară pentru ca natura superioara să se instaleze în ei. Când văd pe cineva că începe să „fermenteze", mă bucur şi spun: „Aceia este pe cale să găsească piatra filozofală, transmutând toate metalele în aur".

Poate că veți înțelege mai bine, dacă vă voi da un exemplu din viața organismului omenesc. Să presupunem că, ducând o viață dezordonată, ați acumulat o anumită cantitate de toxine. Totuşi, continuați sa mâncați, să beți, sa munciți... De ani de zile purtați cu voi boala,, poate chiar şi moartea, dar totul se află deocamdată în umbră. Boala ştie că, dacă va fi descoperită, riscă să fie alungată sau scoasa din organism: apar doctorii, medicamentele... în vreme ce ea vă macină încetul cu încetul!. Dar imediat ce veți începe să observați anumite reguli, să practicați anumite exerciții purificatoare, iată că febra, durerea de cap, junghiul sau colicile se fac simțite. Totul s-a tulburat, fiindcă organismul şi-a luat, plin de curaj, destinul „în mâini", spunând: „A venit şi vremea să îi gonesc pe toți nepoftiții, pe răuvoitorii care s- au instalat în noi şi care trăiesc pe spinarea noastră". Atunci, organismul se străduieşte, se pune în mişcare, declanşând lupta împotriva tuturor nepoftiților care s-au instalat în el, luptă ce duce la eliberare.

Dar să revenim la imaginea copacului, căci ea ne oferă ideea cea mai exactă a locului şi funcției personalității şi individualității. Primăvara, copacului îi cresc frunzele, florile, fructele şi iată cum apare individualitatea!. De ce frunzele,

florile şi fructele nu se află mereu la locul lor?. Ele dispar, apoi revin (asemenea inspirațiilor poetice ce ne vizitează preț de câteva minute, din când în când, ca apoi să dispară, lâsându-ne în proză), în vreme ce rădăcinile, trunchiul şi ramurile rămân: personalitatea. Evident, personalitatea îşi poate schimba forma, se poate mări, alungi sau subția, dar este mereu identică cu ea însăşi: rădăcinile (sexul stomacul), trunchiul (plămânii, toracele) şi ramurile (creierul).

Dacă vom reuşi să atragem în noi spiritul, atunci vom produce schimbări extraordinare în propria ființă. Asemenea copacului acoperit de frunze, flori şi fructe ce ne bucură privirea, omul care lasă să treacă curentul individualității prin el va fi o binecuvântare pentru semenii săi. Omul creşte şi se dezvoltă asemenea copacului; dar fără această energie, fără această forță pur spirituală ce îl poate traversa, personalitatea sa rămâne searbădă şi sterilă, ca şi copacul în miezul iernii.

Să urmărim acum ce corespondențe putem stabili între copac şi diferitele corpuri ale omului. Rădăcinile corespund corpului fizic, trunchiul, corpului astral iar ramurile, corpului mental. Aceste trei corpuri, fizic, astral şi mental, formează trinitatea inferioară a personalității. Ele permit omului să acționeze, să simtă şi să gândească, dar în regiunile inferioare. Apoi, vedem cum corpul cauzal corespunde frunzelor, corpul budic, florilor iar corpul atmic, fructelor. Ele formează trinitatea superioară a individualității; omul poate gândi, simți şi acționa în regiunile superioare datorită lor.

Desen

Deci, personalitatea şi individualitatea sunt două trinități, iar când individualitatea discipolului ajunge sa pătrundă şi si-şi domine personalitatea. si devine asemenea peceții lui Solomon, adică o ființă completă. Iată ceea ce trebuie sa facem: să atragem în noi trinitatea noastră interioară, ca să se exprime prin ea, producând frunze, flori şi fructe.

VIII VOCEA NATURII DIVINE

Într-o vreme în care era greu să oferi oamenilor noțiuni de psihologie, pe care oricum nu le-ar fi desluşit, Inițiații au prezentat natura superioară şi natura inferioară sub aparența îngerilor şi a demonilor: îngerul păzitor sta la dreapta omului, iar diavolul, la stânga sa; îngerul îl luminează pe om cu sfaturi bune, în timp ce diavolul vrea să-l ducă în ispită şi să-l transforme în victima sa.

Oare şi în zilele noastre avem în permanență, la stânga un diavol, iar la dreapta noastră, un înger?. Ah, eu o cred, dar problema este sub ce formă îi întâlnim. Simplu, este vorba despre cele două naturi pe care le purtăm cu toți în interiorul ființei noastre , cu deosebirea că unii, mai mult decât alții, au oferit naturii divine posibilitatea de a se manifesta, primind din partea ei iluminări, revelații şi crâmpeie de stele; ei plutesc în claritate şi crâmpeie de stele, uşurându-şi enorm viața: ei sunt ghidați şi luminați, consolați fără încetare, sunt susținuți şi protejați, în vreme ce, aceia care se lasă pradă instinctelor inferioare, poftelor nemăsurate, comit tot felul de fapte cu consecințe distrugătoare... Apoi, se spune despre ei că sunt posedați de diavol, ca au căzut în plasa lui, deşi în realitate este vorba despre

tendințe inferioare pe care nu au ştiut să le stăpânească.

Chiar dacă Cerul şi Infernul nu ar exista, chiar dacă nu ar exista nici îngeri sau demoni, trebuie să fim siguri de existența faptului că suntem zămisliți din două naturi cu tendințe opuse; orice om de pe acest pământ, dacă este cu adevărat sincer, trebuie să recunoască că, din când în când, natura sa superioara îi vorbeşte, prevenindu-l că este pe cale sa o ia pe un drum greşit şi oferindu-i în schimb o altă alternativă, una pozitivă.. Da, natura divină ne vorbeşte, dar cu blândețe, căci ea este fină şi delicată, atentă să ne respecte libertatea de opțiune. Ea nu foloseşte niciodată violența sau fanfara, ea nici nu insistă, nici nu forțează pe nimeni: ea îți şopteşte de două, trei ori, sfaturile cu mare blândețe. Iar omul, în majoritatea cazurilor, fiind lipsit de discernământ, nu realizează că tocmai natura superioară este pe cale să-l sfătuiască; nu, el ascultă numai de natura sa inferioară.

Natura inferioară îşi află întotdeauna mijlocul să se impună şi să- şi atingă țelul: zi şi noapte ea va face hărmălaie, îşi va cere drepturile. Ea este capabilă să-şi trimită chiar şi până la creier „o echipa de specialişti cultivați" care să îl convingă pe sărmanul om încotro să o apuce... Adesea ea reuşeşte sa o facă. Câți oameni nu se înşeală, neştiind să sesizeze care dintre cele două naturi îi vorbeşte!. Ei apreciază mai degrabă zgomotul şi harmălaia, plecând urechea în fața personalității, fără a realiza cât de periculoase pot fi sfaturile venite din această parte. Cu siguranță, ea are dreptate deoarece insistă extrem de mult. Din nefericire nu, ea nu are dreptate.

Personalitatea este foarte abilă, ea ştie să facă zgomot ca să-l zăpăcească pe om, se teme de linişte,deoarece în linişte nu îşi va mai putea expune arsenalul de înşelăciune,aroganța, cereri şi capricii: ea va fi paralizată şi amorțită, nu îşi va putea găsi condiții favorabile ca să-şi pună planurile în aplicare. Liniştea este asemenea unei uşi deschise către regiunile cereşti, iar personalitatea, plină mereu de proiecte egoiste, vrea să muşte, să se revolte, să se răzbune; ea.simte că liniştea îi poate aduce sfârşitul, că va capitula,că va lăsa locul altcuiva şi tocmai de aceea nu vrea să cedeze!.

Când simte cea mai mică jignire, în loc să rămână liniştită, îi spune omului: „Nu te lăsa, muşcă şi omoară!". Sfaturile ei aduc mereu războiul, în timp ce, individualitatea spune: „Aşteaptă puțin, roagă-te pentru aproapele tău, trimite-i gânduri bune şi astfel îți vei mai face un prieten, căci omul se mai poate şi schimba; altminteri îți vei face un duşman...Nu fii îngrijorat, căci nimeni nu te poate distruge, veşnicia îți stă în față, încearcă numai să răspândeşti în jurul tău mai multă lumină şi iubire!". Iată ce ne sfătuieşte individualitatea. Dar personalitatea, cu întregul ei cortegiu de zgomote, insistă zi şi noapte, încât omul nostru cel naiv îşi spune: „Ei bine, trebuie să o urmez". De aceea, în toate şcolile inițiatice se poate observa că meditația, concentrarea, rugăciunea au un singur scop: să reducă locul personalității, oferind individualității, adică spiritului, posibilități din ce în ce mai mari de exprimare.

Personalitatea nu îndrăgeşte liniştea. .. Dar ce înseamnă liniştea?. Să luăm exemplul unui adolescent: el se înflăcărează repede, totul se dezlănțuie în el, furtuni, zgomote, uragane. De aceea latura divină, nu se poate dezvolta. Dar odată cu trecerea anilor, liniştea începe să apară, arătându-şi calitățile ce înainte nu se puteau exprima. Priviți ce se întâmplă cu vegetația aflată în sânul naturii: uneori florile înfloresc înainte de vreme, adică înainte de sfârşitul iernii; totodată, după o noapte geroasă, ele mor imediat. Forțele şi energiile plantei se pot dezvolta numai în condiții favorabile. La fel se petrec lucrurile şi în viața omului: el nu va asculta vocea îngerilor cât va fi scuturat de furtuni şi uragane. Calitățile îşi află teren de încolțire şi înflorire numai atunci când patima încetează. Vă pot da un argument şi mai puternic, luat din geologie, dar valabil şi pentru evoluția ființei omeneşti. La origini, pământul era format din materiale în stare de fuziune, iar viața pe care o cunoaştem nu era posibilă. După milioane de ani, procesul de răcire a scoarței terestre a început pe alocuri, permițând apariția unor specii de plante şi animale; dar periodic, violente erupții vulcanice ştergeau totul în calea lor. Cataclismele au devenit mai puțin violente şi mai rare în ziua în care scoarța pământului a devenit suficient de groasă, condițiile atmosferice sau mai stabilizat iar specii întregi de plante, apoi de

animale, au apărut, culminând cu apariția omului. Iată un exemplu foarte instructiv. Deci atunci când întâlnesc un om care se găseşte încă în starea în care se afla pământul în trecutul îndepărtat, eu îi spun: „Dragul meu, spiritele luminoase nu pot sălăşui în tine, fiindcă nu le oferi condițiile necesare. Ele nu vor veni decât atunci când te vei uşura puțin, când vei reuşi să te detaşezi".

Vedeți dar cât de clare şi limpezi sunt lucrurile;lucrați ca să introduceți în voi liniştea interioară, căci în această linişte, în absența pasiunilor, latura divină va putea să încolțească şi să înflorească cu virtuțiile, frumusețea şi lumina sa. Dar până să ajungeți acolo, să nu vă aşteptați la lucruri mari... deoarece locuitorii din înalt nu îşi vor găsi sălaş pe un teren veşnic schimbător, gata să se afunde!. Să luăm exemplul unui mare artist, al unui adevărat clarvăzător, al unui matematician de geniu. Fiecare dintre ei este înzestrat cu har. Dar ce este harul? O entitate ce s-a instalat într-o ființă ca să o ajute, lucrând prin intermediul ei. Bineînțeles, niciodată psihologii nu vor admite că talentele şi înzestrările sunt entități care locuiesc în ființa omenească. Şi totuşi dovada că nu oamenii fac minuni, ci entitățile care îi străbat, este faptul că aceste talete pot pierde. Mulți au trăit această experiență, ducând o viață dezordonată. Vreți să atrageți entități superioare care să vă aducă şi har şi virtuți?. Atrageți linştea şi armonia în ființa voastră, căci numai în asemenea condiții aceste entități se vor putea manifesta. Ele vă aşteaptă şi văzând o ființa care a reuşit să pună ordine înlăuntrui ei, se instalează cu bucurie în ea ajutând-o şi ajutându-i şi pe alții prin intermediul ei!. Da, nici acest lucru nu îi cunoaşteți. Deci, ar trebui să păşim în această direcție, lăsând deoparte hărmălaia, agitația şi haosul!.

Dacă oamenii ar fi fost instruiți în aceste adevăruri inițiatice, câte lucruri nu s-ar fi putut transforma în ființa lor!. Linştea trebuie înțeleasă ca o condiție prealabilă ce ne permite să eliminăm toate necazurile, toate dezacordurile. Deci în această linişte plină de armonie, observăm că ceva începe să vorbească. O numim Vocea Domnului, suava voce dumnezeiască ce ne previne, ne ghidează, ne protejează... Dacă omul nu o aude, înseamnă că face prea mult zgomot, nu numai în. plan fizic ci şi în gândurile şi sentimentele sale. Dar atunci când se linişteşte, această voceNumai această voce poate da explicații, tocmai de aceea este numită vocea JiniştiL Multe cărți a!e înțelepciunii orientale poartă acest titlu. Atunci când un yoghin îşi calmează toate simțurile, oprindu-şi chiar şi gândul – căci şi gândul face zgomot în manifestările sale - atunci el ajunge să asculte această voce care este vocea naturii sale divine.

IX OMUL ÎŞI VA GĂSI ÎMPLINIREA ATUNCI CÂND ÎŞI VA SLUJI NATURA SA SUPERIOARĂ

Problema personalității şi a individualități ne urmăreşte întreaga viață şi nu numai aici, ci şi în numeroase reîncarnări. Căci în multe momente ale vieții sale, crezându-se inspirat, omul nu este de fapt decât o pradă în ghearele personalității ce îl împinge în cele mai rnari nenorociri.

Individualitatea încearcă să îl prevină de consecințele faptelor sale, de accidentele ce pot surveni, dar omul nu o ascultă, ba chiar o aduce la tăcere De aceea, prima noastră lucrare este aceea de a ne supraveghea fără încetare: în fața fiecărei idei, a fiecărei dorințe ce ne pot străbate ființa, trebuie să ne oprim şi să îi analizam natura... Da, trebuie să cunoaştem natura fiecărui impuls, ca să putem înțelege încotro ne va călăuzi. Din nefericire, mulți oameni nu sunt obişnuiți cu această străduință: ei se lasă călăuziți de primul impuls, cad pradă jocului personalității, întâlnind numai deziluzii şi remuşcări. Cât ați fi de înspăimântați, dacă ați putea pătrunde în inima oamenilor sau dacă le-ați putea asculta intimitățile!. Eu mă înspăimânt adesea de toate cele ce mi se povestesc, ajungând la concluzia că oamenii nu au cunoştințe corecte despre cele două naturi ce se exprimă în ei.

Oamenii sunt împinşi să-şi satisfacă toate poftele josnice, crezând că vor avea mari avantaje de aici. Nicidecum,

ei lucrează pentru alţii, dar nu înţeleg decât la sfârşit, atunci când totul este pierdut: când şi-au pierdut forţa, bucuria, inspiraţia, în sfârşit, există entităţi invizibile necunoscute de om care vin, fără încetare, să se hrănească pe socoteala lui. În ziua în care va realiza, el va înţelege că întreaga viaţă a muncit pentru alţii şi nu pentru sine însuşi, adică pentru natura sa divină care ar fi putut să se îmbogăţească şi să înflorească fără încetare. Dar cine sunt „alţii"?, îmi trebuie mult timp să vă explic: există atâtea entităţi care au interesul să se hrănească pe socoteala noastră!. Generaţii întregi au lucrat să le satisfacă, iar acum noi primim această moştenire, tragem după noi multe din aceste creaturi care profită pe seama noastră. Dimpotrivă, există alte creaturi ale lumii invizibile pentru care putem lucra fără încetare, câştigând noi înşine, căci fiecare din străduinţele noastre pentru mulţumi rea şi satisfacerea acestora constituie patrimoniul nostru, bogăţia şi forţa personală ce cresc continuu.

Aceia care ştiu să se observe, pot să o constate: după ce şi-au satisfăcut anumite dorinţe, ei realizează că şi-au pierdut ceva din forţa, din liniştea şi luciditatea lor; este dovada că alţii au profitat în locul lor. .Dacă aţi fi clarvăzători, câte lucruri aţi putea vedea!. Lucraţi pentru milioane şi milioane de entităţi care vă fură energiile. Vă imaginaţi că tot ceea ce faceţi sub impulsul personalităţii, o faceţi pentru voi înşivă, şi pentru aceasta insistaţi atât de mult. Dacă aţi putea şti că lucraţi pentru alţii, vizibili şi invizibili, care vă împing şi vă joacă, nu aţi mai fi atât de operativi şi hotărâţi. Aici este toată subtilitatea problemei: să ştii când să lucrezi pentru tine şi când pentru alţii, diferiţi de voi, entităţi inferioare sau spirite ale familiei care vă pregătesc ruina. Trebuie să vă străduiţi să dominaţi toate aceste entităţi, reducându-le la tăcere, altfel veţi fi domesticiţi, asemenea animalelor.

Da, haideţi să privim animalele. Unele trăiesc în libertate, în pădure, în vreme ce altele, sărmanele, cum ar fi caii, boii, cămilele, câinii, lucrează la un stăpân care le exploatează. Nici noi nu suntem liberi: stăm sub stăpânirea unor alte forţe, cheltuindu-ne energiile în folosul lor.

Odată m-am întâlnit cu un scriitor care se credea cineva, fiindcă scrisese două sau trei romane. Îi explicam problema celor două naturi, inferioară şi superioară, iar el, auzind că există în lumea invizibilă creaturi care ne exploatează, care ne folosesc aşa cum ne folosim noi de animale, a exclamat furios: „Cum aşa?. Dar nu este posibil!". L-am privit îndelung, spunându-mi ca nu este prea perspicace pentru un scriitor, el neînţelegând că, ceea ce putem face noi cu animalele, o pot face şi alţii cu noi. Oamenii pun animalele la treabă, le vând pielea şi carnea, fără să se întrebe niciodată dacă au într-adevâr acest drept. Oh, daca animalele ar putea fi întrebate vreodată, ele s-ar plânge, fără îndoială, de nedreptatea şi cruzimea oamenilor. Dar oamenii găsesc că totul este normal. Atunci, de ce nu ar exista şi alte fiinţe care să acţioneze asemenea nouă?. Este logic: ei ne folosesc. Ne hrănesc puţin, apoi ne pun la treaba pe ogoarele lor, pentru proiectele lor, făcând din noi simple instrumente de lucru ce le stau la dispoziţie.

Dacă am putea şti ce înseamnă lumea invizibilă!. Există tot felul de naţionalităţi, de populaţii şi triburi iar unele se agaţă de oameni, aşa cum oamenii se agaţă de anumite animale, pu-nându-le la muncă, vânzându-le, hrănindu-se cu ele sau chinuindu-le: este acelaşi lucru. Iată o lumină nouă ce va fi dată mai târziu omenirii; pentru moment, voi sunteţi beneficiarii ei.

Din nefericire, este greu să-i faci pe oameni să înţeleagă că trupul tor fizic (stomacul şi sexul) nu se identifică cu ei. Bineînţeles, acesta trebuie hrănit, asemenea calului din grajdul nostru, dar nu cu multa mâncare şi mai ales nu trebuie să ne identificăm cu el. Judecaţi, gândiţi şi astfel veţi realiza, în toate ocaziile vieţii, când acţionează personalitatea şi când individualitatea. Pentru moment, nu aveţi încă acest discernământ, dar într-o bună zi lumina va veni şi veţi observa că aţi pierdui tot: timpul, forţele, energia,, depozi-tându-vă banii într-o bancă falimentara ce v-a dus la prăbuşire.

Să luăm ca exemplu problema sexualităţii. Când daţi frâu liber unei iubiri strict fizice, sexuale, personale şi egoiste, veţi simţi că organele nu vă mai ascultă, funcţionând independent de voi, iar voi veţi deveni neputincioşi in faţa

lor, neputând schița vreun gest, Constatați faptele şi atâta tot!. Deci alțe forțe se folosesc de voi, vă_ iau totul, iar vouă nu vă rămâne decât rolul de observatori ai fenomenului... În timp ce, în cazul iubirii spirituale, veți realiza că va exprimați voi înşivă, adică sufletul, spiritul şi individualitatea voastră se pot hrăni, şi nu alte forțe din jurul vostru. Poate că ați întâlnit numai o privire, o vorbă, o prezență, un parfum sau un refren muzical, dar vă simțiți fericiți, dilatați, identici cu voi înşivă, căci natura voastră superioară s-a hrănit, neprihănită, respirând aceste lucruri subtile şi nu alte forțe ce vă străbat trupul fizic.

Din nefericire, oamenii nu vor să se observe, hrănindu-se, bând şi distrându-se, pentru că trupul lor fizic este satisfăcut, deci şi ei, în întregul ființei lor ar fi satisfăcuți. Ei nu observă golul din sufletul şi spiritul lor. Dacă nu s-ar fi identificat cu personalitatea lor, chiar în prezența corpului lor fizic, dormind sau sforăind, ei ar fi observat că sufletul, spiritul şi individualitatea lor nu au primit nimic, aflându-se mereu într-o stare de căutare.

Dar ca să înțelegeți ceea ce vă spun, trebuie ca voi înşivă să ajungeți la un anumit grad de evoluție. Dacă veți vorbi despre o concepție spirituală a iubirii unor oameni senzuali şi primitivi, ei vă vor răspunde: „Dacă nu ne vom satisface nevoile sexuale, vom muri. Numai aceasta ne mai ține îri viață". Desigur, aceasta dă viață rădăcinii, dar florile vor muri în înalt... Deci totul depinde de persoană şi de gradul ei de evoluție.

II

Dacă aruncăm o privire asupra majorității oamenilor, dacă le observam viața şi stilul de lucru, idealurile şi scopurile existenței, ce am putea observa?. Toți încearcă să se descurce, ca să-şi satisfacă dorințele şi ambițiile, fără să-şi pună vreodată problema asupra calității acestora. Ați întâlnit mulți oameni care s-au adresat astfel Domnului: „Oare sunt eu în acord cu proiectele Tale, Doamne?, îți împlinim voința Ta sau pe a noastră?. Ce părere ai despre noi?. Cum am putea lucra ca să Te slujim mai bine?"... Nu, foarte puțini oameni şi-au pus aceste întrebări.

Personalitatea este tocmai natura din om care îl împinge pe acesta „să-şi trăiască viața", făcându-şi planuri după voința ei. Da, aceasta este personalitatea şi lumea întreagă se apleacă să o satisfacă, fără să se întrebe dacă nu există şi alte proiecte importante de îndeplinit, poate de mii de ori mai importante şi mai mărețe. Dimpotrivă, natura superioară caută să cunoască proiectele Cerului cu dorința de a le îndeplini, în acel moment, întreaga viață se schimbă: omul încetează să se mai conducă după slăbiciunile sale, după poftele şi iluziile sale, plecând pe o altă cale, ce corespunde proiectelor Domnului, trăind adevărata viață!.

Bineînțeles, este greu să cunoşti proiectele Divinității în privința omului. Dar trebuie să I le cerem!. Chiar dacă nu le intuim, trebuie să O implorăm, spunând: „Doamne, nu ajung să înțeleg, fă tot ce trebuie ca să mâ îndrepți pe calea cea bună, împinge-mă, chiar fără să ştiu, ca să-Ți împlinesc voința. Serveşte-te de mine, foloseşte-mă, găseşte-ți sălaşul în mine”.

Uneori, nu putem sesiza voința Domnului într-un anumit moment temporal. Desigur, cunoaştem direcția generală: binele, dezinteresul, sacrificiul, iubirea, abnegația, bunătatea, generozitatea... Dar în multe cazuri, nu putem cunoaşte exact voința Domnului; deci, lipsindu-ne clar-vederea şi luciditatea, trebuie să spunem: „Doamne, împlineşte-ți voința, chiar împotriva voinței mele; călăuzeşte-mă acolo unde vrei". Uneori, împlinim orbeşte proiectele Cerului. Apoi, când reflectăm la ceea ce am făcut, ne mirăm şi spunem: „Oare ce forță s-a folosit de mine?. I-am salvat pe toți, crezând că fac rău şi iată că acest rău a devenit, de fapt, cel mai mare bine!"... Nu toți oamenii sesizează foarte clar utilitatea faptelor lor.

Acum, trebuie să implorați Cerul sa accepte să se folosească de voi. Spuneți: „în sfârşit, am înțeles: nu este

nimic de făcut cu natura inferioară. Ea este încăpățânată şi hrăpăreață, eu nu o pot schimba. Oh, entități cereşti, după ani de zile am înțeles că nu pot face nimic cu ea, căci este limitată, oarbă, răuvoitoare. Vreau să o înlocuiesc şi trimiteți-mi creaturile cele mai minunate, cele mai desăvârşite. Fie ca acestea să se instaleze în mine, călăuzindu-mă şi instruindu-mâ întreaga viață, astfel ca planurile voastre să se împlinească, chiar împotriva voinței mele".

Iată una dintre cele mai puternice rugăciuni de pe pământ. Toate celelalte conțin cel puțin un element personal, un interes sau un calcul, în timp ce în aceasta, vă jucați întreaga viață pe o carte, spunând: „Iată, Doamne că sunt gata să mor, îmi poți lua viața, poți să mă faci să dispar, dar trimite-mi entități cereşti ca să-mi înlocuiască natura inferioară". Cerul va fi obligat să vă asculte rugămințile, căci voi dați, oferiți ceva, plătind în acelaşi timp pentru serviciul cerut. Da, trebuie să plătim chiar şi Cerului pentru a putea obține ceva. Nimic nu este gratuit. Vă înşelați crezând că veți obține binecuvântările Cerului, continuîndu-vă nebuniile şi distracțiile.

Există mulți oameni pe pământ care se roagă ca să obțină numai avantaje materiale şi evident, rugămințile nu le sunt îndeplinite. Dar dacă vă oferiți sufletul, cerând înțelepciunea, iubirea, pacea... cei de sus sunt gata să vă dea totul, aşa cum se întâmplă la casa de amanet!. Vă amanetați ceasul, inelul sau vreun bibelou şi primiți ceva bani în schimb. Totul este o reflectare : ceea ce este jos, se aseamănă cu ceea ce se află în înalturi.

De azi înainte, întrebați Cerul: „Poate că ai alte planuri cu mine... Poate că, de la naştere, nu am făcut decât să-ți tulbur planurile, să-ți stric proiectele..." şi cereți-i iertare, implorându-l să vă trimită entități cereşti care să vă poată călăuzi paşii.

Şi astfel, primind din lumina înaltului, vă veți putea descurca mult mai bine. Dar dacă nu veți aplica regulile şi preceptele divine, dacă vă veți satisface numai natura inferioară, nu trebuie să vă legănați în iluzii: chiar dacă mulțimea vă va aplauda pentru vreun succes obținut într-un domeniu oarecare, veți rămâne păcătoşi. Lăsați deoparte mulțimea, căci ea este oarbă, nu cunoaşte adevărata valoare a lucrurilor; chiar dacă vă poartă în triumf sau aruncă cu pietre, ea nu trebuie să constituie un criteriu de valoare absolută, ci numai voi înşivă trebuie să vă găsiți propriile repere.

Dacă lucrați în slujba Cerului, pentru adevăr şi pentru lumină, pentru Împărăția Domnului, orice vi s-ar întâmpla, oricum ați fi tratați, nu trebuie să vă temeți sau să vă descurajați: vă aflați cu siguranță pe calea cea bună. Dacă veți da înapoi, aceasta înseamnă că ați avut interese personale: nu doriți să riscați deloc pentru adevăr, ci numai pentru voi înşivă. Toți aceia care au lucrat pentru adevăr, pentru împlinirea mărețelor proiecte ale Divinității, nu sau temut niciodată, orice li s-ar fi întâmplat. Ei puteau să fie persecutați, aduşi în ghearele morții, dar surâdeau şi deveneau nemuritori, primind din veşnica slavă, după cele îndurate în planul fizic.

Mulți oameni se cred stăpânii Adevărului: ei aplaudă şi aprobă tot ce le trece prin cap, desconsideră tot ceea ce nu corespunde fabulațiilor lor. De câte ori nu am constatat-o!. Nu lăsăm nici o iotă din spusele noastre, le întărim şi le apărăm, ca şi cum de aici ne-ar veni salvarea. Toți îşi apără convingerile şi vechile concepții prăfuite de timp. Dar eu văd valoarea cuiva tocmai prin faptul că renunță complet la altceva, lăsând loc liber unei filozofii divine. Şi voi ar trebui să procedați la fel. Dacă vreți să evoluați, trebuie să renunțați, mai întâi, la multe noțiuni greşite, adaptându-vă şi conformându-vă acestei filozofii divine.

X CUM SĂ ÎNLESNIM EXPRIMAREA NATURII SUPERIOARE ÎN NOI ÎNŞINE ŞI ÎN CEILALȚI

Toți oamenii îşi imaginează, visează, doresc... Şi pentru că toți îşi imaginează, cred că au înțeles şi ce este imaginația. Nu, adevărata imaginație, cea pe care Inițiații au conceput-o, este o facultate formatoare ce permite realizarea în plan material a tuturor aspirațiilor noastre.

Imaginația poate fi comparată cu o femeie: imediat ce a dobândit germenele dat de bărbat, ea îşi începe lucrarea, îl şlefuieşte şi aduce pe lume un copil al cărui caracter corespunde naturii germenului. Imaginația produce, asemenea femeii, ceea ce îi dam şi dacă sunteți capabili să vă controlați imaginația, orientând-o spre lumi şi entități sublime, ea devine capabilă să capteze realitățile acestor lumi, să le rețină în sine şi să se pună la lucru ca să le împlinească. Fiecare ființă omenească îşi are consoarta sa: aceasta este imaginația sa, dar neştiind cum să lucreze cu ea, aduce pe lume numai monştri. Dacă ar fi fost vigilentă, dacă s-ar fi priceput cum să lucreze cu ea, aceeaşi femeie - adică imaginația - i-ar fi dăruit copii de geniu. Fructul nu poate să se asemuiască decât cu sămânța din care a provenit.

Puterea imaginației este imensă şi dacă nu obțineți decât rareori rezultate apreciabile, înseamnă că nu sunteți fideli lucrării ce ați început-o. Vreți să vă dezvoltați şi să puneți în practică anumite virtuți, dar cum nu ați învățat să vă stăpâniți impulsurile haotice, acestea se vor folosi de imaginația voastră, distrugând ceea ce ați construit cu migală. Ca să obțineți împlinirea dorințelor voastre divine, trebuie să lucrați într-o manieră conştientă, inteligentă, organizată. În realitate, orice dorință, bună sau rea, nu va rămâne fără rezultat; când vă veți dori ceva, această dorință se va realiza instantaneu, într-o lume formată dintr-o materie subtilă, invizibilă, iar realizarea ei în planul fizic cere timp, uneori ani şi chiar veacuri, până atunci când ea va deveni tangibilă şi vizibilă. Dacă aveți răbdare să vă concentrați asupra aceleiaşi idei, până când imaginația o va condensa, ea va deveni într-o bună zi vizibilă şi tangibilă. Căci imaginația atrage obligatoriu elementele corespunzătoare gândurilor şi dorințelor cu care este hrănită; ea ştie să le caute în adâncul oceanului sau în înaltul cerului, le acumulează şi într-o bună zi, aceste gânduri şi dorințe se vor materializa, se vor concretiza, în materie.

Nu este minunat să ştim că tot ceea ce ne-am dorit, se va împlini într-o bună zi?. Deci imaginați-vă că sunteți perfecți, plini de virtuți şi în acest fel vă veți grăbi calea spre propria perfecțiune. Omul va rămâne legat de straturile inferioare ale evoluției, atât timp cât se va identifica cu imaginea sa momentană, căci această imagine prozaică, mediocră, despre sine însuşi acționează asupra lui, împiedicându-i evoluția. În vreme ce, dacă el îşi va construi o imagine minunată despre sine însuşi, obişnuindu-se să se concentreze asupra ei, această imagine va acționa asupra lui, producându-i alte vibrații şi elanuri, căci omul va dori să atingă această imagine, făcând astfel progrese; altfel, el va stagna şi nu îşi va cunoaşte propria realitate.

Vă veți întreba: „Care realitate? Realitatea este aceasta în care mă găsesc!". Ah nu, această realitate nu este încă aievea, este o iluzie. Adevărata realitate este cea ideală ,divină,unica şi singura realitate. Restul nu este decât iluzie şi minciună . Nu putem cunoaşte realitatea decât idealizând, divinizând toate ființele în noi înşine. Hinduşii numesc aceasta Jnani-Yoga. Jnani-Yoga nu este altceva decât un proces de idealizare.

Discipolul începe căutarea de sine, câci vrea să ajungă spre culmi, împreună cu Dumnezeu spunând: „Eu sunt El", sau cum se exprima Iisus: „Tatăl Meu şi cu mine, una suntem". Discipolul îşi caută natura sa divină, adevărata sa ființă. Creându-şi despre sine o imagine ce îmbrățişează perfecțiunea, hrănind-o şi întărind-o, el se va perfecționa, căci imaginea va pătrunde încet-încet în el însuşi.

Imediat ce o ființă va reuşi să-şi formeze această imagine divină despre ea însăşi, aceasta va influența în bine întreaga creație - pietre, plante, animale, natura întreagă - fiindcă ființa noastră va emana raze, forțe, vibrații ce acționează favorabil, aducând cu ele ordinea, echilibrul şi armonia.

Mulți oameni doresc să fie iubiți şi câte nu fac pentru aceasta! Dar, din nefericire, ei nu fac eforturi decât în exteriorul lor, negândindu-se că, pentru a cere iubirea, trebuie să-ți schimbi vibrațiile, făcându-le mai dulci, mai uşoare, mai armonioase, acest lucru nefiind posibil decât atunci când am creat deja în noi o imagine divină.

Acum, nu trebuie să uitați că ceea ce v-am spus aici este un exercițiu şi, sub pretext că v-am sfătuit să vă creați despre voi o imagine perfectă, vă puteți închipui imediat că ați şi atins perfecțiunea; nu, veți deveni imediat ridicoli şi de

nesuportat pentru alții. Trebuie să lucrați asupra imaginii voastre divine din înalt, dar fără să vă închipuiți că sunteți deja o divinitate aflată în trecere pe pământ. Cei din jurul vostru vă vor spune fără îndoială: „Uite-1 şi pe ăsta, se crede perfecțiunea întruchipată şi nu este decât un idiot!".

Deci indiferent ce lucrare măreață faceți asupra voastră înşivă, continuați să vă_purtați modest şi simplu cu ceilalți, fără să provocați în ei reacții negative. Imaginați-vă că sunteți frumoşi, luminoşi şi surâzători, că împliniți voința Domnului, că înotați în lumină, că vă regăsiți pe voi înşivă într-un trecut îndepărtat, lângă Durrmezeu, gândindu-vă la viitor :că veți deveni perfecți ... dar conştienți încă de faptul că acest lucru nu s-a produs deocamdată şi în planul fizic.

Toată măreția şi bogățiile ce le posedăm în înalt trebuie să coboare şi să se concretizeze în planul fizic, astfel ca să putem realiza împărăția Cerului şi pe pământ. Cerul reprezintă tot ceea ce este frumos şi perfect în lumea ideilor şi trebuie să îl coborâm pe pământ , adică în trupul nostru , înlocuind toate particulele corpului nostru fizic cu particule indestructibile, cristaline, nemuritoare. Iată o lucrare măreață pe care aproape nimeni nu o concepe şi nu o realizează, şi care totuşi este singura care merită toate strădaniile spre împlinire.

II

Cei mai mulți oameni s-au obişnuit sa observe numai partea negativă a ființelor şi a lucrurilor. Acela care descoperă cele mai multe din greşelile vecinului, trece drept o mare inteligență. Ah bine, eu v-aş spune contrariul, faptul că omul cel mai inteligent este acela care se străduieşte să descopere partea bună a semenilor săi. Mulți îmi vor reproşa că, având această atitudine, se vor expune capcanelor şi vor plăti scump, căci adâncul naturii umane este întunecat şi rău; de ce ne-am amăgi cu iluzii, doar religia ne învață acelaşi lucru?. Nu, v-aş spune că nu ați studiat cum trebuie problema; este adevărat, omul posedă o natură inferioară pe care o vedem foarte des manifestându-se. Dar el posedă şi o natură superioară, iar manifestările ei le vedem mai rar, dar aceasta există şi oricând poate apare să se exprime dacă îi oferim condițiile necesare.

Dacă tragem concluzia absolută că ființa umană este întunecată şi rea, niciodată nu vom putea pregăti terenul pentru manifestarea naturii sale divine. Să nu credeți că înțeleptul nu vede latura negativă a celor pe care îi întâlneşte; o vede chiar prea bine, căci el are ochii bine dezvoltați, dar nu se opreşte numai asupra ei, aşa cum alții o fac, ştiind că nu poate ajuta pe cineva numai dacă ține cont de defectele şi viciile sale. Ba dimpotrivă, cu această atitudine le-ar agrava şi mai mult.

Un înțelept ştie că bărbații şi femeile sunt fiii şi fiicele Domnului, el se opreşte asupra acestui gând, prețuindu-şi semenii plecând de la această idee. El face o lucrare creatoare asupra lor, transformându-i şi făcându-i fericiți pe ei şi pe sine însuşi. Credeti-mâ că aceasta este singura modalitate de comportament în raport cu ceilalți: să cauți să le descoperi calitățile, virtuțile, bogățiile interioare, concentrându-te asupra lor. Da, deseori aceste aspecte sunt atât de bine ascunse într-o ființă, încât nici aceasta singură nu le poate bănui. Trebuie să ne obişnuim să privim în adâncul unei ființe umane, în loc să ne oprim asupra aspectelor superficiale şi vizibile ce ne pot înşela enorm.

Este foarte uşor să descoperi greşeala. Dar ca să poți observa anumite virtuți ascunse şi nemanifestate încă într-o ființă, ai nevoie de o adevărată ştiință. Fiecare dintre voi are în interiorul ființei sale calități divine ce aşteaptă momentul să se exprime, iar eu tocmai cu acest lucru mă ocup, caut în voi toate aceste calități ce nu au apărut încă. Astfel, eu lucrez asupra voastră şi a mea şi astfel ar trebui să lucrați şi voi, hrănind gânduri sfinte, unii pentru ceilalți. Hrănind aceste gânduri sfinte, încetați să mai priviți nişte detalii nesemnificative, oprindu-vă numai asupra principiului divin din ființă. Da, de ce să nu nutrim sentimente sfinte pentru tot ceea ce este divin, nemuritor şi veşnic în om?. Astfel veți face o lucrare pozitivă în voi înşivă, ajutându-i şi pe alții, în timp ce, dacă vă veți ocupa prea mult de defectele lor, vă veți face rău, căci vă veți hrăni cu murdării, împiedicându-i şi pe alții să evolueze. Câtă neştiință!. Credem că îi putem ajuta pe alții subliniindu-le defectele, dar în realitate stârnim tocmai contrariul.

Oamenii sunt răi şi cruzi, puteţi spune orice despre ei, dar acesta nu constituie un motiv ca să-ţi petreci viaţa observând şi vorbind numai despre aceste lucruri. Desigur, trebuie să deschideţi bine ochii, dar aceasta constituie numai jumătate din grija ce trebuie să o aveţi. Dacă cineva este gata să vă fure sau să vă ruineze, poate că este mai bine să îl întâlniţi, dar nu trebuie să vă opriţi aici, ci trebuie să vă spuneţi: „Sărmanul, este aşa cum îl vedem fiindcă nu a avut timp să se dezvolte, dar dacă mă voi concentra asupra spiritului său, asupra Divinităţii care se găseşte în fiinţa sa, el se va putea schimba într-o bună zi". Aceasta este lucrarea pe care un Maestru o face asupra discipolilor săi, grăbindu-le evoluţia.

Este foarte clar faptul că, dacă nu iubiţi pe cineva, fiindcă v-a înşelat sau v-a jignit, vă va fi foarte greu să descoperiţi scânteia divină care locuieşte în acea persoană. În schimb, dacă îl iubiţi, nu vă va fi prea greu, căci persoana în cauză este deja o divinitate pentru voi. Problema se pune atunci când nu iubiţi pe cineva şi trebuie să aveţi o metodă de lucru pe care o folosiţi conştient, cunoscându-i rezultatele pozitive. Dar pentru aceasta, nu trebuie să trăim exclusiv în sentimente şi emoţii, trebuie să judecăm, să ne controlam şi să ştim că, oprindu-ne veşnic asupra defectelor unei persoane, ne vom coborî la nivelul ei, vom ajunge chiar să atragem în noi aceste defecte, până în ziua în care o vom depăşi în nedreptate, necinste sau viciu. Aţi criticat-o şi iată-vă coborâţi şi mai mult în negură!.

Ştiu că ceea ce vă spun nu poate fi acceptat încă. Dar în viitor, toţi vor învăţa să facă această lucrare a gândului, purtându-şi părinţii şi prietenii, fiinţele apropiate şi chiar şi pe duşmani, în regiunile mai înalte, tocmai prin această putere a gândului. Oamenii nu vor mai simţi nevoia să-şi denigreze şi să-şi murdărească semenii, aşa cum o fac acum. Da, în viitor vom încerca să ne oprim numai asupra naturii superioare, divine, a fiinţelor.

De altfel, atunci când vă referiţi la calităţile cuiva, chiar dacă le exageraţi puţin, în realitate nu o faceţi, deoarece aceasta se adresează unei anumite părţi a corpului său fizic. Adesea, vorbind despre cineva, vă referiţi la sex, la stomacul sau intestinele sale, sau pur şi simplu la picioarele sale (de multe ori nespălate!). Persoana respectivă este o divinitate. În Psalmi stă scris: „Voi sunteţi nişte dumnezei". Dar dacă suntem dumnezei, de ce nu ne exprimăm ca atare? . Fiindcă aceştia sunt înmormântaţi, ascunşi pe undeva, în interiorul fiinţei noastre, sub straturi groase de impurităţi . Nu îi putem descoperi, dar ei există acolo şi tocmai pe aceşti dumnezei din noi trebuie acum să îi scoatem la iveală.

XI REÎNTOARCEREA OMULUI ÎN DUMNEZEU

În general, cam ce spun oamenii, unii despre alţii?. „Ori el, ori eu... Dacă nu îl înşel eu, o va face el cu mine"... dacă nu îl voi distruge, mă va distruge el pe mine". Evident, acolo unde domneşte legea junglei, în planurile inferioare ale existenţei, aceste lucruri sunt valabile. Dar dacă toate creaturile se sfâşie în junglă, în mlaştini şi în oceane, oare şi oamenii trebuie să le imite?. Găsim normal să ne distrugem unii pe alţii, fiindcă anumiţi gânditori au spus că omul este un lup pentru om şi pe o anumită treaptă a evoluţiei creaturilor, egoismul, ura şi cruzimea sunt atotstă-pânitoare. Dar cu cât urcăm spre planurile superioare, cu atât mai mult observăm manifestări ale iubirii, abnegaţiei şi sacrificiului. Pământul este un teren de luptă şi dezbinare; dar urcând spre Cer, luând ca simbol soarele, nu vedem decât iubire , lumină, pace. Toţi aceia care afirmă că universul este guvernat de legea junglei au dreptate, dar numai în ceea ce priveşte regiunile sale inferioare: în această afirmaţie găsim numai 50% din adevăr.

Niciodată nu trebuie să ne exprimăm la repezeală. Omenirea se desfată cu formule lipsite de adevăr care, odată propagate, pot produce mari daune. Aceia care le adoptă nu au observat şi existenţa unei alte naturi, extrem de generoasă şi de bună. Numai că, omul nu-şi cultivă această natură măreaţă, fiind subjugat de personalitatea sa care îl

sfătuieşte mereu cum să îşi sfâşie semenii, înainte ca aceştia să o facă cu el. Da, acesta este raționamentul dat de legea junglei.

Ce se va întâmpla, dacă el va dori acum să ofere primul loc naturii sale divine, care este somnolentă, străduindu-se din răsputeri pentru aceasta?. Tot ceea ce este cu adevărat rău în ființa sa va fi absorbit de către individualitate. Vă înşelați crezând că individualitatea nu se hrăneşte. Nu, ea se hrăneşte ca noi toți. Dar ea transformă această hrană în lumină.

Să luăm un exemplu din domeniul nutriției. Atunci când un criminal, un răufăcător se hrăneşte, cum se face că tocmai această hrană, care este de natură divină, îi întăreşte răutatea şi pofta de distrugere?.De ce nu îl f ace mai bun?... Fiindcă el şi-a transformat alimentele corespunzător cu propria sa natură. Deci totul depinde de starea aceluia care mănâncă. Hrana asimilată de fiecare ființă se identifică cu ființa respectivă, cu starea ei. Un om rău nu se va ameliora prin intermediul hranei absorbite, ci va deveni şi mai rău; în vreme ce, un om bun va deveni şi mai bun, hrănindu-se. Fiecare creatură îşi transformă alimentele corespunzător naturii personale. Iată de ce Inițiații spun următoarele cuvinte: „Doamne Dumnezeule, îți dăruiesc viața, ia-mă ca victimă, ca pulbere, absoarbe-mă..." Ei ştiu prea bine că nu vor fi anihilați, nici nu vor dispare, ci Dumnezeu îi va transforma în propria Sa substanță, ei devenind de aceeaşi natură cu Domnul.

Toți adevărații spiritualişti au înțeles faptul că nimic nu este mai important decât să fii absorbit, mâncat sau înghițit, de Divinitate şi se prezintă în fața Ei prin forma sacrificiului. Dar oare câți dintre ei au înțeles ce înseamnă, de fapt, sacrificiul?. Deja pronunțarea cuvântului le produce panică, căci el este mereu asociat cu ideea durerii şi a morții. Acest lucru este valabil în regiunile inferioare: dacă omul este înghițit de entitățile inferioare, atunci el este pierdut; dar dacă se oferă entităților cereşti, el se îmbogățeşte, creşte, se înfrumusețează, reînvie. Nu trebuie să te temi, trebuie să ai curajul necesar să-ți dai ofranda Cerului, căci el va devora personalitatea până la ultima fărâmă, şi atunci veți putea exclama: „Nu mai sunt eu (personalitatea), ci Hristos (individualitatea) este acela care se exprima prin mine, mă luminează şi îmi călăuzeşte paşii".

Atunci când vă prezint aceste două noțiuni, personalitatea şi individualitatea, eu nu fac altceva decât să transpun sub o altă formă adevărurile biblice. Eu vorbesc despre aceleaşi realități, numai că o fac sub o altă formă de prezentare, puțin diferită.

Să fii mâncat de entitățile sublime, înseamnă să trăieşti o bucurie şi o stare de fericire ce nu se pot traduce în cuvinte. De aceea, în toate religiile pământului se spune că omul trebuie să se dea ca ofrandă Domnului prin sacrificiu. Aceasta este o imagine care ne arată că idealul spiritual al omului este acela de a fi absorbit de Dumnezeu, găsindu-şi pururea sălaşul în EL.

În vechile religii, exista obiceiul jertfirii animalelor şi uneori chiar şi al oamenilor. Vechiul Testament are multe menționări despre masacre şi se spune chiar că fumul acestor sacrificii ajungea până la nările Domnului, ca un miros plăcut. Care era sensul acestor sacrificii?. Şi de ce, după venirea lui Iisus, nu boii, vițeii sau berbecii trebuiau sacrificați de om, ci animalele sale interioare, adică slăbiciunile, patimile, poftele nemăsurate şi senzualitatea sa?. Acesta este adevaratul sacrificiu: să poți să transformi forța brută în energie pură, luminoasă şi măreață.

De fiecare dată când facem ceremonia focului, eu vă arăt adevăratul sens al sacrificiului: toate crengile negre şi răsucite, lipsite de frumusețe, dau prin ardere lumina şi căldura. Aceia care nu au înțeles şi nu doresc să se sacrifice pentru Domnul, vor rămâne asemenea unei bucăți de lemn mort. Dar aceia care doresc să fie devorați de foc, de jocul sublim al iubirii divine, nu numai că nu vor muri, dar vor reînvia. Acesta este şi sensul cuvintelor lui Iisus: „Dacă nu veți muri, nu veți trăi". Dar cum să murim?. De vreun glonte sau de vreo lovitură de pumnal?. Nu, evident nu!. Iisus nu se referea la moartea fizică; el vorbea despre moartea personalității din ființa noastră, în planul inferior al dorințelor, viciilor

şi pasiunilor, ca să putem începe să trăim în planul superior al individualităţii. Atunci putem constata că individualitatea se hrăneşte cu adevărat.

De obicei, personalitatea se hrăneşte cu fiinţa noastră; cea mai mare dorinţă a ei este să ne prindă şi să ne devoreze. De douăzeci, de treizeci, de cincizeci de ori pe zi, ea ne înhaţă şi se hrăneşte pe pielea noastră; apoi, noi ne simţim slăbiţi iar ea, întărită, continuă să ne ţină piept. Dar dacă în acel moment vom chema în ajutor individualitatea, aceasta fiind la rândul ei înfometată, nu va mai rămâne nimic din personalitate!.

Vreau să vă fie foarte clară această idee. Niciodată nu vă veţi putea transforma personalitatea, natura voastră inferioară. Oricâte strădanii aţi depune şi indiferent ce veţi face, nu veţi reuşi. Singurul lucru pe care îl puteţi face, este acela de a oferi naturii voastre divine posibilitatea de a o absorbi şi de a o face să dispară.

V-am spus deja că natura inferioară este o emanaţie a naturii superioare.Ca să poată primi deplina cunoaştere a vieţii şi a universului, fiinţa umană a părăsit Paradisul unde trăia alături de Domnul, coborând în sânul materiei. Această coborâre - pe care o denumim involuţie - nu a putut fi făcută decât îmbrăcând corpuri din ce în ce mai groase: corpurile mental, astral şi fizic. Dar stă scris în destinul omului că, într-o bună zi, acesta se va reîntoarce în patria sa celestă, şi acest lucru este numit evoluţie: el îşi va părăsi corpurile inferioare, ca să trăiască numai în corpurile superioare (corpurile cauzal, budic şi atmic) şi atunci va deveni o divinitate, în acel moment, chiar şi pământul, a cărui evoluţie este paralelă cu cea a omului, îşi va pierde din greutate şi opacitate; el va deveni transparent, strălucitor şi totul va reveni în sânul Veşniciei, ca să se poată topi în Ea...

Astfel ne instruieşte Ştiinţa Iniţiatică. Oh, dar acest lucru se va întâmpla în câteva milioane de ani, nu trebuie să vă speriaţi!. Nu va dispare mâine tot ce vedem. Nu, se va mai scurge ceva timp înaintea acestei dispariţii, încât veţi ajunge voi înşivă să vi-o doriţi cât mai rapidă!...

Ceea ce vă spun este în acord cu toate tradiţiile ezoterice şi religioase care ne învaţă că omul trebuie_să redevină acela care a fost la origini... Pentru moment, el se găseşte undeva între Cer şi Infern ; el a hoinărit atât de mult , a schimbat atâtea stări şi sălaşuri încât nici nu mai ştie pe unde să o ia, uitându-şi vechea învăţătură, şi tocmai de aceea are nevoie de un ghid, de o călăuză. În trecutul îndepărtat, propria sa lumină îi era călăuză, dar acum el a pierdut-o şi nu mai ştie cum să se orienteze. Bineînţeles , auzim mereu istorii cu fiinţe de excepţie care şi-au putut păstra amintirea stării lor originare: ele ştiu de unde vin, încotro se îndreaptă, căci ele dispun de o lumină interioară călăuzitoare. Fiecare zi care se scurge poate mărturisi adevărul spuselor lor, de aceea convingerea şi siguranţa lor cresc, pe măsură ce observă că această lumină nu le-a înşelat niciodată.

Comparativ cu această minoritate de înţelepţi, majoritatea oamenilor se scaldă în nesiguranţă şi nelinişte: ei se întreabă care le este sensul vieţii, ce se va întâmpla cu ei după moarte, iar această mare incertitudine se răsfrânge în literatura şi arta ce o întâlnim la tot pasul. Multe din cărţile actuale distrug şi bruma de credinţă şi speranţă ce mai rămân în sufletele oamenilor!. Din nefericire, tânăra generaţie preferă aceste cărţi, în locul acelora unde fiinţe luminoase şi-au descris toate trăirile şi şi-au povestit toate experienţele vieţii. Scriitori, filozofi şi savanţi neştiutori au făcut tot ca să stingă şi ultimele licăriri care mai existau în om, iar cei mai mulţi dintre oameni nici nu mai ştiu încotro s-o apuce. De aceea, o nouă cultură este necesară, ca să arate clar calea de urmat. Aceia care vor înţelege, se vor decide. Cât despre ceilalţi,este mai bine să-şi trăiască experienţele vieţii... şi vor înţelege mai târziu, căci vor fi obligaţi să o facă.

Pentru moment, tot ceea ce pot să vă mai spun este faptul că trebuie să mulţumiţi Cerului fiindcă vă găsiţi într-o Şcoală Iniţiatică, unde puteţi găsi răspuns la problemele voastre şi unde găsiţi metode de lucru ca să le rezolvaţi. Numai astfel vă veţi împlini mereu, iar fiinţa vă va fi încărcată cu virtuţi deosebite.

Cuprins